

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 598—599

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΕ΄.

15 Σεπτεμβρίου 1970 (Π.Ο.Η.)

Τηλ. 628.280 Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Εἰκὼν - τὸ Ἑορτολόγιον

Πρὸ ὀλίγων μόνον δεκαετιῶν, ὅτε ἔγινεν ἀπαρχὴ δραστηρίου διαφωτίσεως καὶ ἐνεργειῶν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἀγιογραφίας εἰς τὴν πατροπαράδοτον Βυζαντινὴν τεχνοτροπίαν, ἣτις ἐξ ἐξωτερικῶν ἐπηρεασμῶν παρεμερίσθη ἐπὶ τινα καιρὸν, καὶ ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τῶν εὐλαβῶν ὅτι αἱ «ἀφύσικοι» Βυζαντιναὶ εἰκόνες ἀποδίδουν τὴν πνευματικότητα καὶ προσιδιάζουν μᾶλλον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας (ἢ αἱ «φυσικαὶ» τῆς Εὐρωπαϊκῆς «ἀναγεννήσεως»), πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων ἀντεμετώπιζον μετ' εἰρωνείας καὶ ψυχρότητος τὴν τάσιν ταύτην καὶ ἐνόμιζον ἀπίστευτον καὶ... ἀδύνατον τὴν ἐπαναφορὰν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς πατροπαράδοτου εἰκονογραφίας. Ὁ ὑποφαινόμενος (ὡς ἀγιογράφος) οὐχὶ ἅπαξ ἤκουσεν Ἀρχιερεῖς ἐκφραζομένους μετ' ἀποστροφῆς διὰ τὰς Βυζαντινάς εἰκόνας, ὡς περὶ «καρι-

κατοῦρες, μαυρισμένες, ἄγριες κλπ.»... Ἦρκεσαν μερικῶν ἐτῶν αἱ ὑποδείξεις καὶ ὑπενθυμίσεις, διὰ νὰ μεταβληθῇ ἄρδην πάντων ἡ νοοτροπία καὶ σήμερον πρῶτοι πάντων οἱ Ἀρχιερεῖς ἐπιμόνως συνιστῶσι νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνον Βυζαντιναὶ εἰκόνες.

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ θὰ συμβῇ καὶ μετ' ὅσον τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων, Βυζαντινῆς Εἰκόνος καὶ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπάρχει ὁμοιότης ὡς πρὸς τὴν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ θέσιν των, ἀποτελοῦν ἀμφότερα κάτι «εἰδικόν» διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὅ,τι ἐγίνε διὰ τὴν πρώτην θὰ γίνῃ ἀναμφιβόλως καὶ μετ' ὅσον δεῦτερον, τιμὴ δὲ καὶ δόξα καὶ μνημόσυνον αἰώνιον ἐκείνων τῶν Ἀρχιερέων, οἵτινες θὰ πρωτοστατήσωσιν, ὥστε νὰ γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπανελθῇ τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ διὰ τῆς ἐορτολογι-

κῆς ἐνότητος εὐπρέπεια, ὡς ἡ διὰ τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνος εὐπρέπεια. Ἡ σανίς, προτοῦ γίνῃ ἐπ' αὐτῆς ἡ ἱερὰ εἰκὼν, εἶναι ἀπλὴ σανίς· ἀφ' οὗτου ὁμοῦ δεχθῇ ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀγιογράφησιν ἱεροῦ προσώπου, δὲν εἶναι ἀπλὴ σανίς καὶ ἡ καταπάτησίς της δὲν εἶναι ἀνεύθυνος. Καὶ τὸ ἡμερολόγιον, ὡς μὲν ἀπλοῦν σύστημα μετρήσεως τοῦ χρόνου, εἶναι ἀδιάφορον· ἀφ' οὗτου ὁμοῦ, διὰ τῆς ρυθμίσεως κατ' αὐτὸ τοῦ Ἑρτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι ἀπλοῦν λεπτολόγον παρατήρημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται ὁ καθ' ἑνας ν' ἀσχημονῇ. Ἡ Βυζαντινὴ εἰκὼν ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἰδιαίτερον γνώρισμα διακρίνον αὐτὴν ἀπὸ τὰς προβαλλούσας τὰς γλυκερὰς ἀπεικονίσεις παρασυναγωγὰς τῶν αἰρετικῶν· καὶ τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας ἦτο· τὸ διακριτικώτερον καὶ ὠραιότερον γνώρισμά της εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Αὐτὸς ὁ Μεταξάκης, ὅστις χάριν τῆς ἡροστρατείου δόξης καὶ ἄλλων σκοτίων σκοπῶν τῶν πατρῶνων του κατέστρεψε τὴν ἑορτολογικὴν ἐνότητα τῶν ὀρθοδόξων, ὡμολόγει ((συμφώνως πρὸς αὐτὰ τὰ πρακτικὰ τοῦ αὐτοκληθέντος «πανορθοδόξου» συνεδρίου του) ὅτι «ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ ἐθνικῷ τῶν ὀρθοδόξων θίῳ ὅχι μόνον δυσκολία τις δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τοῦναντίον τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἐχρησίμευε δι' αὐτοὺς καὶ ὡς τις ἰδιαίτερος δεσμός, τονῶν ἐπὶ πλέον τὴν ἐνότητα αὐτῶν ὡς ἰδιαιτέρας χριστιανικῆς ὁλότητος».

Ὁ μακαρίτης Φ. Κόντογλου, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται, κατὰ πρῶτιστον λόγον, ἡ ἐπάνοδος τῆς ἀγιογραφίας εἰς τὴν Βυζαντινὴν παράδοσιν, ἐβεβαίωνεν ὅτι αἰτίον ἐφευρέσεως τῶν νεωτερισμῶν καὶ τῆς πεισματικῆς ἐμμονῆς εἰς αὐτοὺς εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια καὶ οὐδὲν ἄλλο, προβάλλων συχνάκις τὸ τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ: «ἡ ὑπερηφάνεια ἀναγκάζει ἐφευρίσκειν τοὺς νεωτερισμούς, μὴ ἀνεχομένη τὸ ἀρχαῖον». Τὸ αὐτὸ ἀπαραλλάκτως συμβαίνει καὶ μετὰ τὸ θέμα τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ποῖος λαὸς τῆς γῆς καταδέχεται ν'

ἀπεμπολήσῃ ἢ ν' ἀνταλλάξῃ τοὺς προγονικούς του θησαυροὺς μετὰ τὰ ἐφευρέματα τῶν πλαττόντων διαρκῶς νέας, τὰ ὁποῖα ἀξίζουν τόσον μόνον ὅσον καὶ οἱ γυάλινες χάντρες τῆς Εὐρώπης ἐναντι τῶν φυσικῶν ἀληθινῶν ἀδαμάντων; Καὶ ὁμοῦ, δέχεται καὶ ἀνέχεται τὸ ὑπερήφανον Ἑλληνικὸν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον καυχᾶται, καὶ δικαίως, ὡς ἔχον παραδόσεις ἐνδόξους καὶ ἀρχαίας ὡς οὐδὲν ἄλλο ἔθνος τῆς γῆς, τοὺς προδότας τῆς πατρογονικῆς κληρονομίας του.

Εὐλαθέστατοι Ἀρχιερεῖς καὶ ἀγαπητοὶ χριστιανοί, τιμὴ καὶ ἀξία, δι' ἣν πᾶς καυχᾶται καὶ ἐπαινεῖται, εἶναι ἡ ἐνζήλος διαφύλαξις τῆς τιμαλφοῦς παρακαταθήκης, τὴν ὁποίαν παρέδωσαν ἡμῖν οἱ αἰῶνες, οὐχὶ ἡ πιθηκικὴ ἀπομίμησις τῶν ξένων καὶ ὁ παραδειγματισμὸς τῶν αἰωνίως καὶ ἀκαταπαύστως ἐπιβουλευομένων τὰς παραδόσεις ἡμῶν, εἴτε ἐθνικὰς εἴτε θρησκευτικὰς καὶ ἄλλας. Οὐδεὶς λόγος σοβαρὸς ἐπέβαλλε τὴν καταφρόνησιν τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὁρθοδοξίας χάριν τοῦ ταυτισμοῦ πρὸς τὸ κοσμικὸν ἡμερολόγιον τῆς Δύσεως, ἐξ οὗ προῆλθεν ἡ καταστροφή τῆς ἑορτολογικῆς ἐνότητος τῶν ὀρθοδόξων, αἱ παρανομίαι, παρατροπαὶ καὶ ἀθετήσεις νόμων καὶ τάξεων τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ ὅτι ἡ πολιτεία συνεχρόνισε τὸ ἡμερολόγιόν της μετὰ τὸ πολιτικὸν τοῦ λοιποῦ κόσμου, χάριν τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων καὶ τοῦ ἐμπορίου, δὲν ἐδικαιολόγει τὴν Ἐκκλησίαν νὰ νομίσῃ ὅτι καὶ τὸ Ἑορτολόγιον ἀποτελεῖ μετακινούμενον ζατρίκιον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ καθ' ἑνὸς καὶ μόνον ἐπίσκοποι ἀντάρται καὶ μὴ φοβούμενοι τὸν Θεὸν ἠδύναντο νὰ θεωρῶσι τόσον «εὐκόλα» τὰ τῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐνὼ ἰσχύει καὶ τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τῆς 18 Ἰανουαρίου 1924, δι' οὗ διατάσσεται διατήρησις τῆς πατροπαραδότου τάξεως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Πλὴν τῶν παπικῶν καὶ προτεστάντων οὐδεὶς λαὸς τῆς γῆς «ἐορτάζει» κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον. Ὁλος ὁ κόσμος ἔχει τοῦτο διὰ τὰς κοσμικὰς του ὑποθέσεις, οὐδὲν ἐν τούτοις τὸν δυσχεραίνει μᾶλλον

δὲ καὶ καυχᾶται ἔχων ἕκαστος λαὸς ἰδικόν του πατροπαράδοτον τρόπον καὶ χρόνον ἑορτασμοῦ. Τὸ περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκριθείας» μόνον ὡς πρόσχημα διὰ τοὺς ἀφελεῖς καὶ ἀδιαφόρους ἂν προβάλλεται (ἐλλείψει ἄλλου εὐπροσώπου ἐπιχειρήματος), εἶδ' ἄλλως πολλὴν ἄγνοιαν καὶ πτωχότητα προδίδει τῶν νομιζόντων ὅτι τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι ἀκριβές. Μόνη ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ὁ ἐκ τοῦ δυτικοπλήκτου πνεύματος ἐπηρεασμὸς μένουν ἐλατήρια προκαλοῦντα ἐπιμονὴν εἰς τὸν νεωτερισμόν, εἶθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ καταργήσῃ ταύτην καί, ὡς ἐγένετο μετὰ τὴν Βυζαντινὴν Εἰκόνα, νὰ διαθλέψουν οἱ πάντες τὴν τιμὴν τῆς πατρὶου κληρονομίας καὶ ἀποσκορακίσουν τὰ ὀθνεῖα ἐφευρέματα τῶν νεωτεροποιῶν!

Βλέπομεν πόσῃν σημασίαν ἀποδίδουν οἱ πάντες εἰς τὰς «τελετάς» ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ προπαγανδισταί, ὅλοι οἱ αἱρετικοί, οἱ ὑπονομευταί τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ σκοτεινάνθρωποι οἱ ὑποκρινόμενοι διάφορα προσώπεια καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ νεοφανεῖς «οἰκουμενικοσυμποσιασταί» διὰ τῶν ποικίλων τελετῶν ἐπιδεικνύουν τὴν παρουσίαν των καὶ χρησιμοποιοῦν ταύτας ὡς τὸ δραστικώτερον μέσον προσηλυτισμοῦ καὶ ἄγρας ψυχῶν. Ἄς μὴ μικρολογοῦν λοιπὸν οἱ εὐλαβεστατοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ὁρθοδοξίαν, περιορίζοντες τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς ζήτημα χρόνου, ἅς ἐννοήσουν ὅτι ἂν ἡ Βυζαντινὴ εἰκὼν διακρίνῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τῶν παρασυναγωγῶν, κατ' ἀπείρως μείζονα λόγον τὸ ἑορτολόγιον εἶναι τὸ πλέον ἐμφανὲς καὶ προφυλακτικὸν διακριτικὸν αὐτῆς ἐναντι τῶν ἔξω· καὶ ἅς θεβαιωθῶσιν ὅτι, μόνον ὅταν ἐπανέλθῃ ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὴν πατροπαράδοτον ἑορτολογικὴν ἐνότητα θὰ εὕρῃ ἡ Ἐκκλησία τὴν θεάρεστον ὁδὸν καὶ θὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὸν κατήφορον τῶν ἀπασχολούντων τινὰς ἐγκεφάλους νεωτερισμῶν καὶ καινοτομιῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἑορτολογικὴ ἦτο ἡ πρώτη.

ΠΑΥΛΟΣ Μοναχὸς

Διαυήρυξις

Πάτριαι τῇ 26ῃν Ἰουλίου 1970

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ἀθῆναις

Μακαριώτατε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Πάρεδροι,

Αἱ κάτωθι ὑπογεγραμμένα Οἰκογένεια (Παν. Βασιλακοπούλου, Χρίστου Χριστίδου καὶ Ὁμ. Σωτηροπούλου) λαβόντες ὑπ' ὄψιν:

1ον) Τὰς αἱρετικὰς δοξασίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρου.

2ον) Τὰς παραμοιάς τοῦ Ἰακώβου Ἀμερικῆς.

3ον) Τὸ «κήρυγμα»!!! τοῦ κ. Μελίτωνος εἰς τὸν καθεδρικὸν νόον, Ἀθηνῶν (ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου αὐτοστιγμὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ εἰς ἐξ ἡμῶν δοστὶς εἶχε τὴν τύχη νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἔσπασε τὸ ραδιόφωνον τῆς οἰκογενείας του).

4ον) Τὰ συλλεϊτουργα τῶν ὡς ἂνω μετὰ τῶν διαφόρων αἱρετικῶν καὶ δὴ μετὰ τοῦ Ράμσεϋ τοῦ γνωστοῦ διὰ τὰς ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων ψήφους του ὑπὲρ τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

5ον) Τὴν πρᾶξιν τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ὅπως μεταδίδῃ τὰ ἅγια «τοῖς κυσί», ἣν ἡμεῖς δυστυχῶς ἐξακολουθεῖτε νὰ ἀποκαλῆτε ἀδελφὴν ἐκκλησίαν.

6ον) Τὸ μέγα ἔγκλημα ὅπερ διέπραξε ὁ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ ὑφ' ἡμῶν ἀμνηστευθεὶς πανταλονοφόρος κληρικὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν κ. Κουτομέρκος ὥστε νὰ μεταδώσῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια εἰς 20 Παπικὰς.

7ον) Τὴν συμμετοχὴν Σας εἰς τὸ παγκόσμιον συμβούλιον τῶν «Ἐκκλησιῶν».

8ον) Τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἣν τηρεῖτε μετὰ τῶν ὡς ἂνω.

9ον) Τὰς δηλώσεις τοῦ Ἁγίου Πατρῶν ὅτι «αἱ σχέσεις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καὶ κυρίως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατρῶν μετὰ τῆς Ρώμης εἶναι λίαν ἀγαθαί, καὶ ὅτι τὸ πρὸς ἐνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν κλίμα εἶναι εὐκρατον».

10ον) Τὴν περιφρόνησιν τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἐκ μέρους ὑμῶν (καὶ πότε τὸ ἤκούσατε; αἱ αἰτήσεις του διαρκῶς ρίπτονται εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων).

11ον) Τὴν κατάργησιν συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας παρὰ τοὺς Ἱεροὺς κανόνας ἥτοι τὴν φύμωσιν τῶν στομάτων τῶν Ἱεραρχῶν.

12ον) Τὴν κατ' ἀντικανονικὸν τρόπον (ἀποκτήσαμεν καὶ «πρώην ἀρχιμανδριτάς» ὃ τῆς θεομωρίας!!!) ἀφαίρεσιν τῶν ὀφφικίων ἐξ εὐλαβῶν κληρικῶν καὶ χορήγησιν τούτων τοῖς μοντέργοις καὶ πανταλονοφόροις ὁτινες ὡς μαννεκέν σας κυκλοφοροῦν πρὸς σκανδαλισμῶν ψυχῶν.

Χρονογράφημα

Καὶ οἱ δύο σύμφωνοι

Περιμέναμε νὰ ἔλθῃ τὸ ἀεροπλάνο διὰ νὰ μᾶς μεταφέρῃ ἐπὶ «πτερυγίων ἀνέμων» εἰς τὰς Ἀθήνας. Δροσόλουστο ἀπὸ τὰ κύματα τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Χίου, κυρωμένο ἀπὸ τὸ ἰώδιο, τοὺς λεμονανθούς καὶ τὰ μαστιχόδενδρα τοῦ νησιοῦ, φιλοξενοῦσε τοὺς περαστικούς, ξένους καὶ ντόπιους, ποὺ πηγαινοήρχοντο ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα στὸ νησί μὲ τὰ πολλὰ μοναστήρια. Κόσμος διάφορος μωσαϊκὸν ἐμφανίσσεως.

Ἀναγκαστικὰ ἐμῆκα στὴ συζήτησι ποὺ εἶχαν μερικοὶ Ἑλληνοαμερικανοί! Εἶχαν ἔλθει τελευταῖα ἀπὸ τὴ μεγάλη χώρα τοῦ θορύβου καὶ τῆς χλιδῆς διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸ ὄξυγόνο τῆς πατρίδος καὶ νὰ ἐφοδιάσουν τὸ λυχάρι τῆς ψυχῆς των, ποὺ τρεμόσυνε μὲ τὸ ἀγνὸ λάδι τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξιας.

13ον) Τὴν ἐκ μέρους σας διάκρισιν τῶν Ἱερῶν κανόνων εἰς δογματικούς καὶ μὴ.

14ον) Τὴν παῦσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου «λόγω θερινῶν διακοπῶν» παρὰ τὰ φλέγοντα ζητήματα. (Ποῦ τὸ τοῦ Παύλου «αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσι»...)

15ον) Τὰς δηλώσεις τῶν διαφόρων ξένων καὶ ἐντοπίων Χριστιανικῶν περιοδικῶν ὅτι «ὁ Πατριάρχης εἶναι μασώνος».

16ον) Τὴν χλιαρὰν στάσιν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (ἐξαίρεσις δύο - τριῶν Ἱεραρχῶν) ἐναντὶ τῶν θεμάτων τῆς Πίστεως.

Ἀποκρῦςσομεν

ὁμᾶς καὶ προσκολλώμεθα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ. Ο.Χ. ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὔξεντιον καὶ Φιλάρετον τῆς διασπορᾶς.

Μετὴν συνείδησιν ἀναπαυμένην καὶ συμμαρτυροῦσαν.

α) Οἰκογένεια: Πατὴρ Π. Βασιλόπουλος

Μήτηρ Εὐθαλία Βασιλοπούλου

Τέκνον Λάμπης Βασιλόπουλος

Τέκνον ἀδάπτιστον

Ὁ παππὸς Π. Βασιλόπουλος

Ἡ γιαγιά Μαρία Βασιλοπούλου

β) Οἰκογένεια: Χρῖστος Χριστίδης

Εὐλαμπία Χριστίδη

γ) Οἰκογένεια: Ὁμηρος Σωτηρόπουλος

Μαρκέλλα Σωτηροπούλου

Θυγατήρ Νεκταρία Σωτηροπούλου

Υἱὸς Κωνστάνης Σωτηρόπουλος

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Σεβασμ. Μητροπολίτας

Χριστιανικά Περιοδικά

Μακαριώτατον Αὔξεντιον

Τὸ θέμα τῆς συζητήσεως ἦτο γνωστὸν: Ἡ κατὰστασις, ποὺ ἐδημιούργησε τὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ στὴν Ἀμερικὴ καὶ οἱ ἐνέργειες διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης στὴν ἐκκλησία. Μοῦ ἔκαμαν διάφορες ἐρωτήσεις, ζητοῦσαν καὶ τὴν ἰδική μου γνώμη, μὰ ποὺ μὲ θεωροῦσαν ὡς υπεύθυνον πρόσωπον.

— Ἐμεῖς πάντως δὲν θὰ ἀφήσωμε τὰ παιδιὰ μας νὰ μᾶς τὰ ἀφελληνίσουν.

Ἦσαν ἡ γνώμη μᾶς κυρία, συζύγου ἐπιτρόπου ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ Μπροῦκλιν.

Τὸ παιδί μου, πρόσθεσε μία ἄλλη, ποὺ τὸ διδάσκω καὶ ἰδιαιτέρως τὴ γλώσσα μας, γιατί εἶμαι δασκάλα, μὲ παράπονο μὲ ρώτησε: «γιατί μαμὰ μὲ διάζεις νὰ μάθω ἑλληνικὰ γράμματα, ἀφοῦ τώρα καὶ στὴν ἐκκλησία μας θὰ τὰ λένε ὅλα στὴν ἀγγλική;»

Ἀλλὰ τὸ θέμα ἐπρόκειτο νὰ στραφῇ ἄλλου. Καὶ τὸ ἀνοίξε ὁ ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὸ Μπροῦκλιν.

— Τί γνώμη ἔχετε σεῖς, μὲ ρώτησε διὰ τοὺς πᾶρτ-τάιμ ἱερεῖς; Μᾶς ἤλθε ἑναξπαπᾶς στὴν ἐκκλησία μας ποὺ χειροτονήθηκε τώρα τελευταῖα. Βέβαια, δὲν γνῶριζε τὴν τάξιν καὶ τὸ τυπικὸν καὶ στὸ τέλος μᾶς ἐξήτησε συγγνώμην μᾶς εἶπε ὅτι εἶναι φαρμακοποιὸς καὶ ὅτι τὸν ἐχειροτόνησε ὁ Σεβασμιώτατος γιὰ ἔκτακτες ἀνάγκες... «Αὔριον παιδιὰ μου, μᾶς εἶπε, θὰ ἀσχοληθῶ πάλιν μὲ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν «ντεσκριπσιόνς» (συνταγῶν ἱατρικῶν) τῶν πελατῶν μου».

— Μήπως, ἐρώτησα, ἐκτὸς τῆς τέχνης τοῦ φαρμακοποιοῦ καὶ τοῦ ἱερέως, ἦτο καὶ μασώνος; — Λές καὶ τὸν ἐδάγκασε φίδι τὸν ἐπίτροπον. Προσεπάθησε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὰ ποὺ γράφουν τώρα τελευταῖα οἱ ἑλληνικὲς ἐφημερίδες ἐναντίον τῆς μασωνίας, εἶναι ἀνακρίβειες, δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα, ὅτι ἡ Μασωνία δὲν εἶναι θρησκεία καὶ ἄλλα διάφορα... «Γιατί ἐγὼ ποὺ εἶμαι μασώνος δὲν ἄλλαξα τὴν πίστι μου; ἐγὼ εἶμαι χριστιανὸς καὶ ἐπίτροπος μάλιστα στὴν ἐκκλησία».

— Διότι, τοῦ ἀπήντησα, ἡ ψεύδασι πὼς εἶσαι χριστιανὸς ἢ δὲν ἀνέθηκες ἀκόμη τὰ σκαλοπάτια τοῦ τεκτονισμοῦ γιὰ νὰ μάθῃς ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Θεός, ἀλλὰ ἕνας μεγάλος μύστης. Οἱ Μασῶνες ἀρκοῦνται νὰ παίρνουν ἀπὸ σένα, ὅπως καὶ ἀπὸ χιλιάδες ἄλλους κοινούς, τὴν συνδρομὴν διὰ τὴ Σιτά, χωρὶς νὰ σὲ ἀποκαλύπτουν τοὺς ἀπώτερους σκοποὺς των.

— Ἐσύ πιστεύεις εἰς τὸν Χριστὸν ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ; τὸν ἠρώτησα.

— Είμαι σὺ λέγω χριστιανὸς καὶ ἐπίτροπος Ὁρθοδόξου ἐκκλησίας στὸ Μπρούκλιν.

— Αὐτὸ ὅμως πὺ σὲ ἐρωτῶ δὲν τὸ παραδέχονται οἱ Μασῶνοι, παρὰ μέσα εἰς τὴν Μεγάλην Αἴθουσα τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς στὸν Λευκὸν Οἶκον, στὴ συνέλειαν τῶν Γκάντι, Κρισναμούρτη, Σολωμών, Μωάμεθ, Βολταίρου, καὶ ἄλλων ἀρχηγῶν θρησκείων ἢ ἀθεϊστικῶν θεωριῶν, ἔχουν ἀνάγλυφον καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ συζήτησις ἀναφε, ὁ κύκλος τῶν περιέργων ἐμεγάλωσε καὶ ὁ δυστυχὴς ἐπίτροπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Μπρούκλιν, ἐχρειάσθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν Μασωνικὴν ιδιότητα τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀμερικῆς διὰ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἀδιεξόδου πὺ περιέπεσε. Τὸν διέκοψα, διότι ἐγὼ προσωπικὰ δὲν πιστεύω ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶναι Μασῶνος τοῦ ἐξήγησα πρὸς τοῦτο περισσοτέρας ἀποδείξεις... Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἔφθανε τὸ ἀεροπλάνο, διακόψαμε τὴ συζήτησι καὶ παρακολουθήσαμε τὴν προσγείωσί του. Κάποιος κύριος, πὺ μέχρι ἐκεῖνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε λάβει μέρος στὴν συζήτησι, θρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ πιστεῦν του· ρώτησε τὸν ἐπίτροπον ἐὰν πιστεύῃ σὲ Ἀνάστασι νεκρῶν. (Ἦταν μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά).

— Αὐτὰ εἶναι παραμύθια, ἀπαντᾷ ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας.

— Παραμύθια βέβαια, ἐπανελάβε ὁ Χιλιαστὴς. Ἐγύρισα ἀπότομα καὶ τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὸν ὦμο.

— Ὡστε ὁμολόγησες ὅτι δὲν εἶσαι χριστιανός· ὥστε παραμύθια ἢ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν κύριε ἐπίτροπε. Ἀσφαλῶς, τὴν Κυριακὴν στὴν λειτουργίαν, ὅταν ὁ ψάλτης ἀπαγγέλλει τὸ σύμβολον τῆς πίστεως καὶ λέγει τὸ «προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν» ἐσὺ γελάς, ὁ ἐ π ἰ τ ρ ο π ο ς, καὶ λές ὅτι αὐτὰ εἶναι παραμύθια. Νὰ πὺ σ' ἔπιασα ὅτι δὲν εἶσαι Χριστιανός. Συμφωνεῖς μὲ τὰν Ἰεχωβά ἀπόλυτα. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ.

Τὸ ἀεροπλάνο ἀπεγειώθη. Ὁ ἐπίτροπος θὰ ἔμεινε πίσω στὸ νησί. Εὐχάρηθηκα νὰ ὁρῇ ὁ δυστυχὴς λίγο λαδάκι ὀρθοδοξίας γιὰ νὰ ἀνάψῃ καὶ πάλι τὸ λυχνάρι τῆς πίστεώς του, πὺ τοῦ τὸ ἔσθῃσε ὁ ἄνεμος τοῦ Μασωνισμοῦ ἐκεῖ στὴ ξηγησιὰ χρόνια τώρα.

ΕΝΑΣ ΚΛΗΡΙΚΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἀνοιυτὴ ἐπιστολὴ

Ἐν Π. Φαλήρῳ τῇ 21 Αὐγούστου 1970

Πρὸς τὴν Διεθύνσιν
τοῦ Θρησκευτικοῦ Περιοδικοῦ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»
ὁδὸς Κάνιγγος 32

Εἰς τὸ φύλλον σας ὑπ' ἀριθ. 596-597 τῆς 15 Αὐγούστου ἐ.ε. ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἐπιφανίου Θεοδοωροπούλου.

— Λυποῦμαι, διότι ὁ π. Ἐπιφάνιος παριστάνει τὸν θιγέντα εἰς τὴν λέξιν «ἀντάλλαγμα» διὰ νὰ ἀποφύγῃ νὰ δώσῃ ἀπάντησιν ἐπὶ τῶν πέντε (5) ἐρωτήσεών μου, καταχωρηθεῖσων κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν «Φωνήν» τῆς Ὁρθοδοξίας» ἀπὸ μηνὸς Ὀκτωβρίου π. ἔτους.

— Ἐὰν ὁ π. Ἐπιφάνιος μὰς ἐπειθεν ὅτι ὁ καινοτόμος Ἐπίσκοπος (Νεοημερολογίτης) ὀρθοτομᾷ τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας, φυσικὰ δὲν θὰ εἶχεν θέσιν ἢ λέξεις «ἀντάλλαγμα» εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ὑπὸ στοιχεῖον δ'.

— Ταῦτα πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ σας κοινοῦ.

Μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐχαριστιῶν
διὰ τὴν φιλοξενίαν

Ε. ΤΟΜΑΡΑΣ

Υποναύαρχος Β. Ν. (Ο) ἐ.δ.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 8 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν 1) Ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ Μπάλλας — Ἀττικῆς 2) οἱ Ἱ. Ναοὶ Μενδενίτσας καὶ 3) Σερρών.

Τὴν 10 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ — Ἀθηνῶν.

Τὴν 17 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς ὁ Τριουπόστατος Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 20 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Εὐσταθίου καὶ συνοδείας αὐτοῦ, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ν. εἰς Κρυονέρι — Ἀττικῆς.

••

Τὴν 24 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης, πανηγυρίζουν αἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Μοναί: 1) Ἡλιοπούλεως, 2) Σταμάτας, 3) Ἀμφιάλης καὶ 4) ὁ Ἱ. Ν. Ἀμφιθέας.

‘Ο «Άγιος Πρόσκοπος»

Επέπρωτο, εἰς τὴν φαύλην καὶ ἄπιστον γενεάν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, νὰ ἴδωμεν τὸν μεγαλομάρτυρα, Στρατηλάτην καὶ Τροπαιοφόρον ἅγιον Γεώργιον, «ἀρχηγὸν καὶ προστάτην προσκόπων» τῆς δυσμαίτου Ἑλλάδος!...

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ παρόντος ἔχει ὥς ἑξῆς.

Προκειμένου τὴν 23 Ἀπριλίου 1960 νὰ κυκλοφορήσῃ ἐν Ἑλλάδι μετὰ τῶν ἄλλων γραμματισμῶν καὶ ἐν τοιοῦτον ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τοῦ Χριστοῦ Ἰωβηλαίου τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων, ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενη ἐφημερίς «ΕΘΝΟΣ» τῆς 12 Ἀπριλίου 1960, ἐδημοσίευσεν ἀντίτυπον τῆς εἰκόνης τοῦ ἐν λόγῳ γραμματισμοῦ, μετὰ τὸ ἑξῆς σχόλιον. «Εἰς τὴν σειρὰν τῶν γραμματισμῶν διὰ τὸν Προσκοπισμὸν περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἀνωτέρω γραμματισμὸς τῶν 20 λεπτῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἰκονίζεται πρόσκοπος, ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, φονεύων μετὰ τὸν προσκοπικὸν καντὸν τοὺς δράκονας. Ἡ παράστασις αὐτὴ, τεθεῖσα ὑπ’ ὀφρὶν ἀνωτάτων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων ἐξοχολιάσθη, ὥς ἦτο φυσικόν, δυσμενέστατα».

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος εἰκονίζεται ἐκεῖ, σκοτεινός, μετὰ φωτιστὴν ἐπὶ ἵππῳ χρώματος μέλανος (ντουρί) καὶ δόξῃ κατὰ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος. Ἐμπροσθεν τοῦ ἁγίου φαίνεται ἱππεύς, μετὰ καπελλαδοῦραν, ὁμοίαν ἐκείνης τῶν φραγγοπαϊδῶν, ἐπὶ ἵππῳ, ὅμως, λευκοῦ αὐτός, κρατῶν ρόπαλον, μετὰ κατεύθυνσιν πρὸς τὰ στόμα τοῦ θηρίου. Τοῦτο ἔχει τὴν σημασίαν, ὅτι ὁ,τι δὲν κατέφθινεν ὁ ἅγιος τῇ δυνάμει τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως καὶ τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐπέτυχεν ὁ Πρόσκοπος διὰ τοῦ ροπαλίου καὶ τοῦ συμβόλου τοῦ προσκοπισμοῦ, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ τὸ σῆμα ὅπερ φέρει εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ καὶ τὸ παγνιόχαρτον (τραπυνιόχαρτον) φάντης μπιστοῦνης!

Ὡς γνωστὸν ἡ ὁργάνωσις τῶν προσκόπων ἀντὶ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ λαβάρου τῆς ἔχει ἓνα κράμμα ὁμοῖον μετὰ τὸν φάντη μπιστοῦνης καὶ κατὰ ἀρχαῖα σκίονον (κ. θεοβέρρα), θώρας (τσακάλια), λίκους κλπ.

Ἐν ἔτει 1936—37, ὑπηρετῶν ὡς Ἀνθυπασπιστὴς Χωροκῆς, ἐν Βόλῳ, ἤνοιξα ἐν ἀναγνωστικὸν βιβλίον μαθητοῦ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, φίλης οἰκογενείας. Εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ βιβλίου παραδόξως ἀνέγνωσα ἀπολογία τῶν Τεκτόνων μασόνων περὶ τοῦ προσκοπισμοῦ, ἔχουσιν αὐτὰ.

«... Λέγεται, ὅτι ἡ ὁργάνωσις τοῦ προσκοπισμοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἄλλοι, εἶναι ἔργον τῶν Μασόνων. Τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές...» κλπ.

Ὡστε δὲν ἤμην ἐγὼ μόνος, ὅστις ἐπίστευον καὶ εἶχον σχηματίσει τὴν γνώμην, ὅτι οἱ πρόσκοποι εἶναι ἔχοντα τῆς Ἑβραϊομασονίας. Ἀντελήφθησαν καὶ

ἄλλοι, πρὸ ἐμοῦ, τὴν γένεσιν καὶ καταγωγὴν αὐτῶν καὶ ἠνάγκασαν τοὺς μασόνους εἰς ἀπολογία.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἃς γίνῃ ἤδη μία, πρόχειρος ἔστω, σύγκρισις μετὰ τῶν δύο τούτων προσκόπων, τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου καὶ τοῦ προσκόπου, ἵνα ἴδωμεν ἂν μετὰ τῶν ὑπάρχον ὁμοιότης τις, ταυτότης πίστεως ὁρθοδόξου, εὐσεβείας, ἔργων χριστιανικῶν κλπ.

Ὁ ἅγιος, κατὰ τὴν πίστιν εἰς Χριστόν, ἦτο θεομώτατος. Διὰ τοῦτα μετὰ παρησίας πολλῆς ὁμολογεῖ τὸν Χριστὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγον, ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα πρὸς σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ὅτι διὰ τοῦτο ἀνθρώπος γέγονεν, ἐκ τῆς ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, ἀνὴρ σπαραγμῶν καὶ ἀντλήθων ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, ὑβριζόμενος, βλασφημοῦμενος, ραπιδόμενος, φραγγελούμενος, δῆλος καὶ χολὴν ποτιζόμενος καὶ τριήμερον ταφὴν ὑπομένων, ὅθεν ἀνέστη ὡς Θεὸς καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός καὶ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ μέλλων κρίνειν πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἐν ἡμέρᾳ, ἡ οὐδεὶς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων οἶδεν.

Ἐχὼν κοσμήμενον ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ὁ ἅγιος, τὸν τίμιον Σταυρόν, πολλὰς τῆς ἡμέρας ἐσφραγίζεν ἑαυτὸν διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ καὶ δι’ αὐτοῦ ἐποίει τέρατα καὶ ἐξαισία πράγματα. Ἐνθροῦνος ζηλωτὴς τῆς ὁρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως, ἐσχολάζεν εἰς ἱεροῦς ναοὺς, φέρων ἀντὶ δόξατος τὸν σταυρόν καὶ ἡρώατο εὐλαβῶς τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἐν ταῖς ἀκολουθίαις, παραμένων μέχρι τοῦ δι’ «εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων...» καὶ συχνῶς μεταλαμβάνων τῶν μυστηρίων.

Οἱ πρόσκοποι τῆς σήμερον δὲν βλέπουν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν πότε νὰ ἀπαμαρτυρῶσιν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο ὁρίζονται ὥραν ἐκκινήσεως ἐκ Λαοῖσης, διὰ τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου, τὴν διηνερεῖν τῆς Κυριακῆς, ἵνα ἐκεῖ, εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰ βουνά, ἀπολαύσῃ καὶ λατρεύσῃ τὴν φύσιν (τὴν γαῖαν) παρὰ τὸν γαῖαντα.

Ἐὰν συμβῇ ποτε νὰ εἰσέλθωσιν εἰς ναὸν (φυσικὰ νηομνηρολογικόν, διότι εἰς παλαιομνηρολογικὸν δὲν ὑπάρχει χώρος διὰ προσκόπους) ἐν λειτουργίᾳ ὄντα, προσέρχονται οὐχὶ λαμπηφόροι, ἀλλὰ ροπαλοφόροι, ὡς ἀρχτοδασταῖ, ὡς ἀδύγαντοι, ἀναζητούντες ἐντὸς θαμνῶν ἀκανθοχοίρους — σκαντζόχοιρα—τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ προσφιλέστατον τῶν γυφτῶν!...

Ἄλλ’ ἐκτελοῦσιν, ὡς λέγουσιν οἱ ἐπίσημοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἀρχόντες τῆς «ΕΠΙΣΗΜΟΥ» Ἐκκλησίας, ἐκτελοῦσιν ὑπηρεσίαν τάξεως! ἐν ταῖς νηομνηρολογικαῖς ναοῖς. Τάξεως; Διὰ τί; Μήπως δὲν

πρόκειται περί ἐκκλησιαζομένων, χριστιανῶν ὀρθοδόξων, ἀρνίων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ περί ἀγρίας τινὸς φυλῆς τῆς ἀφρικανικῆς ζούγκλας, τῆς φυλῆς τῶν Μπαμποῦ καὶ διὰ τοῦτο παρίσταται ἀνάγκη ἐπαδείξεως καὶ ἀπειλῆς διὰ ροπαλίων, φερομένων ὑπὸ σφυγῶν ἐφρήνων, πρὸς τρόμον καὶ καθιστάσιν τῶν ἀγριανόντων καὶ τοὺς ὀδόντας αὐτῶν κατ' ἀλλήλων ἐπιδεικνύοντων χριστιανῶν;

Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς Ἰησοῦς ἀριστῆρας μετὰ τῶν Μαθητῶν Του, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ. «Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Λέγει αὐτῷ. Ναί Κύριε, Εἰ! Τότε, ποιῶναι τὰ πρόβατά μου, βόσκει τὰ ἀρνία μου (ἰω. κα'. 15—17). Ἀρνία καὶ πρόβατα ἀσκαθίζει τοὺς χριστιανοὺς τοῦ ὁ Κυρίου. Ἐδῶ, μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν γυμνασίων, ροπαλοφόρων προσκόπων ἐν τοῖς ναοῖς, τί συμπέρασμα νὰ ἐξαγάγωμεν, δὲν γνωρίζομεν. Κατέστη ἄρα γε ἀναγκαῖα ἡ παρουσία των, ἐπειδὴ οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἐνοχλοῦμενοι, εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἐπιπέσωσι κατ' ἀλλήλων καί, πρὸς πρόληψιν τῶν συνεπειῶν τοῦ ὁμοῦ, παρίστανται θύλακοι οἱ τοῦ προσκοπισμοῦ παῖδες; Δὲν νομίζομεν. Γιουναντίον γνωστὸν τιγχάνει, ὅτι οἱ διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως εἰσβαλόντες γεγυμνωμένοι ἐφῆβα, ἐνασμενίζονται νὰ καλῶνται λ υ κ ὁ π ο υ λ α! Τοιαύτην ὀνομασίαν εἶχον καὶ ἔχουν καὶ τὰ τέκνα Ἑλλήνων, δῆθεν χριστιανῶν, τῆς κομμουνιστικῆς οργανώσεως «ΕΠΙΟΝ». Καὶ αὐτὰ λοιπὸν αὐτὰ καλοῦνται. Τέκνα λύκων. Τοιαῦτα, ὅμως, γεννήματα εἶναι ἐνδεδειγμένα πρὸς τήρησιν τάξεως καὶ διὲν εἰς ἀρνία; Ἀπὸ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἤκούσθη, ὅτι οἱ λύκοι κατέστησαν εἰσρητικοὶ καὶ διὲν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ὅσοι ἔζησαν κατὰ τὴν πένθυμιον ἐκείνην περίοδον τῆς γερμανοιταλικῆς κατοχῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐνθυμοῦνται τὰ ἔργα τῶν καθαρμάτων τῆς «ΕΠΙΟΝ». Εἶχον εἰδικευθῇ εἰς δολοφονίας. Σαν) οχλὸς Χωροφυλακῆς, Ἀνώτερος Διοικητῆς Ἠλείου ἐπῆσεν ἀπὸ σφαίραν θηλυτροπευτὸς μείσας τῆς Ὀμονοίας ἐν Παγκρατίῳ τῷ 1944. Ἐπὶ τοῦ πτώματος εὐρέθη σημεῖωμα δηλωτικὸν τῶν φρονεμάτων: «Ἡ ΕΠΙΟΝ ἐκτελεῖ τὸν καθῆκον της»!...

Εἶναι, λοιπόν, ἀπαραίτητοι οἱ πρόσκοποι καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐν τοῖς ναοῖς, πρὸς σωφρονισμόν τῶν ἐκκλησιαζομένων χριστιανῶν; Ὁ εἰσελθὼν εἰς οἶκον Θεοῦ, ἀγνοεῖ τὴν τηρητέαν στάσιν του;

Ἐν τῇ πατρικῇ οἰκίᾳ τοῦ χωρίου μας, εἰς τὸ καταγώγειον ἐνεσπαιλίζοντο οἱ δύο ἀροτριῶντες βόες, αἱ ἀγελάδες, οἱ ὄνοι καὶ τὰ λοιπὰ τετράποδα ζῶα. Αἱ φάτναι (τὰ παχυνὰ) εἶχον ἀπὸ ἐνωρὶς ἐτοιμασθῇ, μετὰ τὸ ἄχυρον καὶ ἐπὶ ἐνὸς ἐκείνου ὀλίγη ποσότης ῥόβης, κριθῆς, ἢ ἀματούχου πιτύρου. Ἐξω, τὰ ζῶα ἀνέμενον ἀνυπομόνως τότε δὲ ἤνοιγεν ἡ θύρα, ἵνα εἰσελθῶσιν. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εἰς τὴν εἰσοδὸν ἵστατο ὁ πατήρ, ἢ εἰς ἐξ ἡμῶν καί, ἐν τῷ εἰσπορεύεσθαι τὰ ζῶα, ἐραναζόμεν γεγωνεῖν τῇ φωνῇ «τόπο σου!» (στή θέσι σου) καὶ τὸ ἀνευ λογικοῦ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, μολοντί πεινωμένον, διήρχετο ἐν τούτοις πλη-

σίον τῆς τροφῆς τῶν ἄλλων καί, ὅμως οὐδὲ βλέμμα καὶν ἔφριπτεν ἐπὶ τῶν ξένων τροφῶν, ἀλλ' ἀντιπαρήρχετο διὰ νὰ φθάσῃ ἐσπευσμένως εἰς τὴν θέσιν του, ὅπου καὶ προσεδένετο.

Οἱ χριστιανοὶ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, δὲν κατανοοῦσι φαίνεται, τὸν δι' ὃν ἐκκλησιαζόμενοι σκοπὸν καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται οἱ ροπαλοφόροι γυμναστές πρόσκοποι, ὅπως ἐκφοβῶσι τοὺς ἀπειτούντας! Καλῶς, ὅθεν ὁ Προφήτης λέγει περὶ αὐτῶν, «ἔγνω βόες τὸν κτησάμενον καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ κυρίου αὐτοῦ, Ἰσραὴλ δὲ με οὐκ ἔγνω». Ἰσραὴλ ἐρημνέεται ὁ νέος Ἰσραὴλ, ὁ χριστιανός. Διὰ τοῦτο; Διότι ἀπὸ τοῦ ἐκτολογικοῦ σχίσματος τοῦ 1924, πάντες ἐξέκλινον, ὅσα ἡρησιώθησαν διεφθάρσαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασιν. Ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ κατέστη σπήλαιον ληστῶν καὶ συναγωγὴ πονηρευμένων. Ἡ γνωστὴ κομμουνίστρια Εἰσα Παλμερ, Ἀμερικανοσβεραία, ἥτις πορνευομένη μετὰ τοῦ Ἑλληνοποιήτου τῶν γλυκῶν ὕδατων Σικελιανοῦ, προσέλαβε καὶ τὸ ἐπώνυμιον ἐκείνου, ἐκηδεύθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος Βλάχου διὰ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. Ἡ ἐφημερὶς «ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ» ἐδημοσίευσε καυστικώτατον ἄρθρον τότε, διὰ τὴν ἀντιχριστιανικὴν ταύτην προῆξιν τῆς «ΕΠΙΣΗΜΟΥ» Ἐκκλησίας. Ἡ ἀβάπτιστος, ἀλλοθενὴς αὐτὴ πόρνη ἐκηδεύθη ἐν Δελφοῖς κατ' ἐπιθυμίαν της, ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου της ἐψάλλησαν τρισάγια ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μαρᾶς ψυχῆς της! (μὲ τὸ ἀσχημὸν πάντως).

Ἡ θεραπεύτρια καὶ χοντροκαμωμένη Ἀλεξάνδρα Μαγουλά, ἐγκρίσει ἐνὸς ἀρχιεπισκόπου, διένειμε τὸ ἀντίδορον ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν! Τὸ δυσῶδες καὶ βρωμερώτατον πτώμα τοῦ ἀντιχριστοῦ καὶ ὕβριστοῦ τῆς Θεοτόκου, Νικολάου Καζαντζάκη, ἐκηδεύθη μετὰ τιμῶν ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Κρήτης Εὐγενίου, ψάλλοντος τὸ «Μακαρία ἡ ὁδὸς ἡ πορεύη σήμερον, ὅτι ἡτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως!...» (μυῖνος τόπος ἔχει ἐτοιμασθῇ καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὸν κηδεύσαντα ρασοφόρον). Ἐχει σχήματα διὰ τὴν γούνα των Ἐκείνων, ὅταν ἐκείσε παραγενοντο. Ἀλλ' οἱ γενναῖοι χριστιανοὶ Κρήτες, ἐτίμησαν τὸν ἀντίχριστον Καζαντζάκην ὡς ἔπρεπε. Παραγενόμενοι εἰς τὸ μνήμα (ἐνθα καὶ ἀνδριάς τοῦ βρωμεροῦ εἶχε στηρῇ μερίμνη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Εὐγενίου), ἀφῆκαν ἐκεῖ τὸ... νυκτερινόν των ἐπισκεπτήριον καὶ ἀνεχώρησαν περίλπει, διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιδειψλεύσωσιν αὐτῷ μεζζανας τιμὰς!... Νὰ συχωρεθῶν τὰ γονίδια τῶν τοιαῦτα ἐργασμένων Κρητῶν χριστιανῶν. Ὁ Εὐγένιος ἐχαρακτήρισε τὴν προῆξιν ταύτην τῶν ζηλωτῶν τῆς πίστεως ἀνδρῶν, ὡς... βεβήλωσιν τοῦ ἀθέου Καζαντζάκη, ἀλλ' οἱ τοῦτο ποιήσαντες ὁμολογεῖται ἐνεγοήρησαν ἐν ἐὶ-βλαφ ζωῆς.

Ἐξέχεε τὸν ἰόν, ὁ ὁφίς Καζαντζάκης, ἀσκαὶς τῶν χριστιανῶν, γράφων ἐναντίον τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τὴν μὲν Ἀειπαράφθον Μα-

ρίαν τὴν Θεόπαιδα, ἀποκαλὼν γυναῖκα τοῦ πεζοδρομίου, τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, «τεμπέλην», διότι «ἐγίνωσκε μὲν τὴν τέχνην τοῦ ξυλουργοῦ, πλὴν δὲν εἰργάζετο, εἰμὴ μόνον ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κατασκευάσῃ σταυροῦς, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐσταυροῦντο οἱ μοναχοὶ τῶν Ἑβραίων! οἱ καταδικαζόμενοι ὑπὸ ρωμαϊκῶν δικαστηρίων!»

Θὰ ἰδυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα πλὴθὺν τοιαύτων φαιδρῶν γεγονότων, ἀπὸ τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος (1924), ἔργων τῆς παραπαιούσης «ΕΠΙΣΗΜΟΤ» ἐκκλησίας, ἀλλ' ἂν ἐγράφηται καθ' ἑν...

Κατὰ τὸ ἔτος 1940, πρὸ τῆς ἐξομώσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν Γερμανῶν, Ἰταλῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, ἐνέτιχον εἰς νεοημερολογητικῶν ναῶν ἐν Ἀαρόσῃ. (Μόλις τῇ 1943 ἀπέπλευσε τὴν νεοημερολογητικὴν κακοδοξίαν καὶ προσήλθεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, κατὰ τὸ Τσιλιανὸν ἐορτολόγιον). Ἰὶ ἐγένετο κατὰ τὴν ὥραν τῆς μεταλήψεως τῶν ἀγρύντων μυστηρίων, ὑπὸ τῶν φρενήρων ἰδία γυναικῶν, δὲν περιγράφεται. Ἡ μὲν ὄδρει τὴν δέ, τὰ μικρὰ παιδία πηδοπατούμενα ἔκλειον γοερώς. Φωναί, πανδομιόνιον! Ἐκείνην τὴν στιγμήν προσήλθεν, ἵνα μεταλάβῃ καὶ γυνὴ τις δυσώδης καὶ βορβορομένη. Ἐνεπύρην εἰς ἐμὲ ἰδιαίτεράν ἐντύπωσιν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκέντρισε τὰς ὁσφρήσεις μὲ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ ἀλευρώματα τῆς ποδῶς, τὰ δεβαμμένα χεῖλη καὶ λοιπά, ἦτο καὶ γυμνόχειρ, ὥσπερ ἐπρόκειτο περὶ σαρωατιστάνας, ἥτις ἀνακεκαλιμμένην ἔχουσα τὴν χεῖρα, ἠτομιάζετο νὰ τὴν χώσῃ εἰς τοιλούμι, ἵνα ἐξαγάγῃ τυρόν. Ἦτο περιβεβλημένη μὲ ἔξομον ἐσθῆτα, ὥστε τὸ ἥμισυ τῶν εὐτραφῶν ὁμοπλατῶν ἦτο ἐκτεθειμένον.

Τὸ γυναικίριον τοῦτο ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πῖλον (ἴμοιον νυκτερινοῦ δοχείου) μέχρη τῶν ὀπίων διήκοντα ἄτινα καὶ ἐκάλυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ. Τὴν κόμην εἶχε κεκομμένην, ὥς ἄλλοτε τὰ δουλοῦ (αἱ ἐπιτρέτοιαι), τὰς ὀφρυῦς ξεροζιζομένης, ἀνωθεν δέ, ἀντὶ τῶν ἀποβληθεισῶν τοιχῶν τῶν ὀφρύων, μίαν ἐγχεομίον γραμμὴν, ὥσπερ περισπωμένην. Βαίσης τὰ χεῖλη καὶ οἱ ὀνυχες ἦσαν κατέρριπτα ἐκ βαφῆς, ὥς συνηθίζουσιν οἱ ἀγιογράφοι νὰ ζωγραφίζουσιν τὸν ὁξὸ ἀπ' ἐδῶ, μὲ κόκκινα νύχια, μαῦρον κατσικοπόδαρον, μὲ οὐράν. Τὰ τελευταῖα ταῦτα διακριτικὰ ἔλειπον ἀπὸ τὴν σπεύδουσαν νὰ δεχθῇ ἐντὸς αὐτῆς τόν... Χριστόν.

Ἦτο παλῆμας, ἢ μεταλλάρinna; Ἦτο καλῆς οἰκογενείας, ἀλλ' ἢ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ μόδα τὴν κατήντησαν εἰς αὐτὸ τὸ χάλι. Ἐτροχώρει, λοιπὸν ἐν σπουδῇ, πρὸς τὸν ἱερέα, ἵνα λάβῃ ἀγιασμόν!.. Ἐγνώσθη βραδύτερον ὅτι ἐθαίξετο νὰ τελειώσῃ, διότι ἔπρεπε νὰ προλάβῃ τὸ θέατρον, ὅπου πρωταγωνισταὶ ἦσαν τὰ «Καλουπάκια». Διὰ τοῦτο ὤθει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, ὥς ἑξαλλος, προκαλοῦσα διαμαρτυρίαν.

Πρὸ τῆς καταστάσεως ταύτης ἐπενέβην, ἵνα τὴν

ἀνακαλέσω εἰς τὴν τάξιν, ἀλλ' εὐρέθην πρὸ μαινάδος. Τότε οὐ μόνον τὴν διαγωγὴν αὐτῆς ἤλεγξα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γενεάς δέκα τέσσαρας τὴν ἐπέφασα, σὺ ὡς ἀναρμόδιος, ἀλλ' ὡς ἔχον ἐξουσίαν.

Τοιαῦτα εὐλαβεῖς καὶ εὐσεβεῖς ἐκδηλώσεις εἶναι συνήθειαι εἰς ναοὺς τῆς «προσοδευτικῆς» ἐκκλησίας. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι κατέστη ἀκατέφικτος ἡ εἰσοδολὴ καὶ παρουσία τῶν ροπαλοφόρων νέων τοῦ προσκοπισμοῦ ἐν τοῖς νεοημερολογητικῶς ναοῖς, διότι οἱ νεοημερολογηταὶ ἡρεμοῦσι κάπως ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἀπαισίων ἐκείνων ροπαλῶν!

Ἀλλὰ πῶς εἰσέρχονται οἱ φαινομενικά πρόσκοποι εἰς τοὺς ναοὺς τῶν; Μὲ καπελαδοῦσαν φραγγοπασιάδον, γυμνόποδες! Ὁ λαμοδέτης τῶν (γραβιάται) διέρχεται ἀπὸ καίκαλον (δοσραζον) χελώνης, τοῦ ὁποίου τὸ μέγεθος κάτωθι τῆς οἰκῆς, προσδίδει ἰδιαίτερον λαμπρότητα εἰς τοὺς χριστιανοπαίδας προσκόπους. Πάντως εἶναι ἄξιοι ἐπαίνων οἱ Ἑβραϊσμοὶ, ἀφοῦ κατέφθισαν νὰ κρεμάσωσι καὶ χελώνας, τοιαῦτα ἀκράθαρα ἔρπετα, ἀπὸ τοῦ λαμοῦ τῶν χριστιανοπαίδων, διὰ νὰ εἰσέρχωνται μετ' αὐτῶν εἰς ὁρθόδοξους ναοὺς, ὑπὸ τῶν νεωτεριστῶν ποιμένων εὐλογουμένων. Ἐσχάτως, ὅμως, παρατηρεῖται τίσιν ἐγκαταλείψεως τοῦ στολισμοῦ τῶν προσκόπων διὰ χελώνης, ἐπειδὴ πολλὰς ἔχομεν ὀνειδίσαι καὶ χλευάσει τὸ πρᾶγμα τοῦτο, δημοσίως διὰ τοῦ τύπου καὶ προφορικῶς.

Ἐσερχόμενοι, λοιπὸν, οἱ πρόσκοποι — λυκόπουλα εἰς τοὺς ναοὺς κρατοῦσι λάβαρά τινα (κουρέλια) ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζεται σὺχι ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου (αὐτὸς εἶναι κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἑβραϊσμοσάνων καὶ τῶν ἀντιχρίστων ἐν γένει) ἀλλὰ σκίσηρα (βερόρες), λυκοὶ (ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν λυκόπουλα ἔλαβον τὰ μικρὰς ἡλικίας τέκνα τῶν χριστιανῶν Ἑλλήνων) θίγες (τσκαλία) καὶ ἄλλα τινὰ ἀγρόμια.

Ὅτε κατὰ τὴν εἰσοδὸν εἰς τοὺς ναοὺς οἱ πρόσκοποι — λυκόπουλα, οὔτε κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν ἐν αὐτοῖς οὔτε κατὰ τὴν ἔξοδον, ἐσφράγιζαν ἐαυτοὺς διὰ τοῦ σημείου τοῦ ζωοποιῶν Σταυροῦ, διότι οὕτως εἶπον αὐτοῖς αἱ συγγένειαι αὐτῶν. Μὰ, ἂν εἶναι λυκόπουλα, τί περιμένετε;

Καὶ ἀφοῦ ὁ προσκοπισμὸς εἶναι τὸ νηπιαγωγεῖον, ἡ πρώτη μικρὴ τοῦ ἐβραϊσμοσωνισμοῦ, δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν τινὰ, ὃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν γραμματισμὸν εἰκονιζόμενος ἵππεὺς — πρόσκοπος, πρὸς στρατηλάτην καὶ μεγαλομάρτυρα Ἅγιον Γεώργιον;

Μετὰ τὰ προειρημένα, λάβετε νῦν εἰς τὸν νοῦν τὸν δοκησίσοφον ἀρχιμανδρίτην τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμον Κακοκλήδην, τὸν λίαν εὐπειθῶς μετ' ἄλλων λαβανίσαντά ποτε τὸν ἀπολακτισθέντα «παναγιώτατον» Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα Παταγεωργίου (πολλὰ τὰ ἔτη). Ἀπολακτισθέντα ἀλλ' οὐ καθαρθέντα (καὶ πάλιν θεοαπεύοντα τὸ θεῖον) Δεσπότην! ὦ! οἶα, ἀληθῶς, νεοημερολογητικῇ

— επίσημος θεομταξία!... Λάβετε, λέγομεν εἰς νοῦν τὸν ἐν ἐκκοφιστῇ ἐπεσηραμένη περιπατοῦντα εἰς τοὺς δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης παπῶν, καὶ ὀδηγοῦντα ἀγέλην νηπίων, μὲ δῆμα πάπας, φερόντων μανδύλιν εἰς τὸν λαμῖον, ὡς μερατιμὸν καὶ σκούρον εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐκείνον, ὃν φέρουσιν οἱ κατὰ μέγα πασσὸν ἐκ κασίδας πύσχοντες Ἑβραῖοι!

Παπᾶς, λοιπὸν, ὀδηγὼν φάλαγγα - ἀγέλην ἐβραϊομασσονιζήν, πῶς οὖν φαίνεται; Πῶς ἄλλως ἢ σάν τῇ μαῖα μέσ' στὸ γάλα! Περὶ αὐτοῦ, κάποιος συλλειτουργὸς του, ἰθαγενῆς, μέγαν λόγον ἐξηρεῦξατο δι' ἐπιστολῆς εἰς ἐφημερίδα (20.2.64), ἀγνοοῦμεν, ὅμως, τὴν συνέχειαν καὶ πῶς τὸν κατηγοροῦντα ἐφίμωσε. Μᾶλλον ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν «κρεῖττον τὸ σιγᾶν».

Ἐν τοσοῦτῳ λαλίστατος ὤφθη εἰς τὸ λουδορεῖν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τῶν ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ. Οὗτος, ὁ τῶν κακῶν κάκιστος Κακοκλίδης, ἐθεώρησεν εὐθετον τὸν χρόνον, ἵνα ὀβριζῇ τοὺς ἀνεγλήρους, εἰς ἐκδιδόμενον παρ' αὐτοῦ μηνιαῖον περιοδικόν, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ ΒΗΜΑ». Ἐπιχαίρων, διότι ὁ οἰκείος μητροπολίτης ἀπέρριψεν αἰτησίαν Παλασημερολογιτῶν Θεσσαλονίκης δι' ἀνέγερσιν νέου ναοῦ, ἀπεκάλεσε τοὺς κληρικοὺς ἡμῶν ἀναρχικούς, ἐτερογενεῖς (!) ψευδοερεῖς καὶ ψευδεπισκόπους. Διὰ τὸ τοῦτο; Διότι ἀπ' ἀρχῆς ἐκακίσαιμεν καὶ ἐστηλιτεύσαμεν τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, ἐνεκα τῆς ἀνταρσίας τῶν κατὰ τοῦ εἰρηνικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καθεστῶτος. Αὐτοὶ στασιασταί, αὐτοὶ ἀντάρται, αὐτοὶ κἀπηλοὶ ἱερῶν καὶ δόσιων, αὐτοὶ ἀθεοφόβως καὶ ἀνευθυνότητας τὸ βάρος τῶν ὁρῶν καὶ ἐπιτημίων τοσοῦτων Θεοφόρων Πατέρων διὰ τὴν ἐκκοφιστικὴν ἐπανάστασιν φέροντες, αὐτοὶ καταργοῦντες νηστείας καὶ ἐν τῇ ἐβδομάδι τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ νέας καθιεροῦντες αὐτοὶ μετὰ τῶν Κατολόντων Παπικῶν ὁμοῦ τὸ Πότῆριον καταλύοντες καὶ συμπροσερχόμενοι αὐτοὶ αἰτιοὶ πάντων τῶν δεινῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅμως ἡμᾶς ἐγκαλοῦσιν ὡς... ἀναρχικούς. Ἀλλὰ περὶ τῆς ἀγιότητος καὶ ἀγνότητος αὐτῶν, τῶν τέως Παλασημερολογιτῶν καὶ νῦν Νεοσημερολογιτῶν τῆς ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ καὶ ΕΠΙΣΗΜΟΤ Ἐκκλησίας, γράφομεν ἀλαχού.

Ἀθῆναι 17.6.70

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἀξιωματικὸς Χωροφυλακῆς ἐ.α.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΜΕΓΑ ΕΥΧΟΛΟΓΙΟΝ τῆς κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, περιέχον τὰς ἀκολουθίας τῶν Ἑπτὰ Μυστηρίων, τὰς τάξεις τῶν χειροτονιῶν, τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ ναοῦ καὶ τὰς ἄλλας ἀκολουθίας καὶ εἰσάς. Κατὰ τὴν ἐν Βενετίᾳ διχορμον ἐκδοσὶν τοῦ τυπογραφείου «Φοῖνιξ». Σχ. 17.5 Χ25. Σελ. 704 Δεσμετωδότην Δσχ. 250

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΣΤΗΡ" - ΑΘΗΝΑΙ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ὁ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενος Διονύσιος Βιθυνιάκας ἐκοιμήθη εἰς Πάτρας τὴν 22 Ἰουνίου ἐ.ε. εἰς ἡλικίαν 44 ἐτῶν. Τὴν κηδείαν τοῦ ἐτέλεσεν ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κιούσης, ἐνεταφιάσθη δὲ εἰς τὴν ἰδιαίτην τοῦ πατρὶδα, εἰς τὸ χωρίον Ἀγ. Νικόλαος Ζαζάνηται.

Ὁ ἀειμνηστὸς ἄνθρωπος ζηλωτὴς τῶν πατρικῶν μας παραδόσεων, ὑπῆρξεν στυλοβάτης τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὰς Πάτρας πρωτοστατήσας εἰς τὴν ἀνέγερσιν καὶ λειτουργίαν τοῦ ἐκεῖ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Μάρκου Ἑδ-γενικοῦ.

Ἡ χειρόγραφος Διαθήκη τοῦ μαρτυρεῖ τὴν θαυμασίαν πνευματικὴν του κατάστασιν.

Ὁ Θεὸς ἅς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίρμπας

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμᾶς 45.—

Ἑτησίᾳ » 30.—

Ἑξωτερικοῦ Ἑξάμηνος δολλάρια 2

Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φόλλου δρχ. 2

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μὲς ἐνημερουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΙΜΑΙΑ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

**Παρατηρήσεις στην περί «μνημοσύνου του 'Αθηναγόρα»
συγγραφή του 'Αρχιμανδρίτου τῆς Κρατικής 'Εκκλησίας
'Επιφανίου Θεοδωροπούλου**

'Αλεξάνδρου Καλομοίρου

Επίλογος

Ἔτσι γάρ ἐστι ὄντως, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, πόλεμος τις ἀσίδηρος, λόγοι βάλλοντες τε καὶ βαλλόμενοι. Ἀλλὰ τρόπον νικητήριον ἔχομεν τὴν μὴ νικωμένην ἀλήθειαν.

Ἅγιος Ταρσίσιος

Οἱ παρατηρήσεις μου στὴν Ἐπιστολιμαία Διατριβὴ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου δὲν χρειάζεται νὰ πᾶσουν μεγαλύτερη ἐκτίμησι. Γιὰ τὸν πιστὸ πρὸ ἀποκατάστατα διαφέρει νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ ὅσα ἐλέγχθησαν εἶναι ὑπὲρ ἀρκετὰ. Γιὰ νὰ διευκολύνω τὸν ἀναγνώστη θὰ βάλω μετὰ τὸν ἐπιλόγο πούτον, ἕναν συνοπτικὸ πίνακα τῶν πλέον βασικῶν θέσεων τοῦ π. Ἐπιφανίου καὶ πὼς ἡ καθέ μία ἀπ' αὐτὲς ἀνατρέπεται ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἱστορικά γεγονότα ἐπαγωγικῶς.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ συγγραφεὺς τῆς «Διατριβῆς», σὰν γνήσιος δημιουργὸς, χωρὶς νὰ περιμένη τὸ τέλος τῶν παρατηρήσεών μου ἀλλὰ ὅλας ἀγωνία γιὰ τὸ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος, ἄρχισε ἀπὸ τὴν πρώτη καὶ ὅλα δημοσιεύει νὰ ἀπαντᾷ στὰ γραφόμενά μου, ἐπιβάλλεται νὰ κάνω μερικὰς παρατηρήσεις καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαντήσεών του.

Ὁ εἰλικρινὴς καὶ πολιτισμένος συζητητὴς πρὸς δὲν ἀγωνιᾷ γιὰ τὸ τί θὰ πῶν αὐτοὶ πρὸς ἀκούει τὴν συζήτησι ἀλλὰ μόνον γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀρνεῖται τὸν συνομιλητὴν του νὰ τελειώσῃ αὐτὸ πρὸς ἔχει νὰ πῇ καὶ ἔχοντας ὁλοκληρωμένη πλέον προστά του τὴν σκέψιν τοῦ ἄλλου δίδει τὴν ἀπάντησί του. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ὄχι μόνον ἡ στοιχειώδης εὐγένεια ἀλλὰ καὶ οἱ κανόνες οἰασοδήπου συζητήσεως πρὸς θέλει νὰ εἶναι λογικὴ καὶ ὄχι ἄτακτῃ, ἐπιστημονικὴ καὶ ὄχι πεζοδρομικὴ. Ὁ π. Ἐπιφάνιος ἐξέλεξε τὴν τακτικὴν τοῦ πεζοδρομίου μετὰ τὴν δικαιολογίαν ὅτι οἱ παρατηρήσεις μου — καὶ αὐτὸ τὸ συνεπέρανε ἀπὸ τὴν πρώτη κι-όλα δημοσιεύει — δὲν θὰ εἶχαν ποτὲ ἢ σχεδὸν ποτὲ τέλος. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ ἀπαντήσεις πρὸς τὰς βιάσεις νὰ συντάξῃ, νὰ ἀνατρέπονται στὰ ἐπόμενα κεφάλαια τῶν παρατηρήσεών μου. Γιὰ τοὺς δημιουργοὺς ὅμως αὐτὸ δὲν ἔχει σημασίαν. Σημασία ἔχει μόνον νὰ δοθῇ στὸ κοινόν, καὶ πρὸ παντός στοὺς ὁπαδοὺς ἢ ἐντύπωσης ὅτι ἐδόθη ἀπάντησις. Γιὰ ὅσους ἀπὸ τοὺς νεοσημερολογίτας δὲν ἀγωνιᾶν γιὰ τὴν ἀλήθεια ἀλλὰ μόνον γιὰ τὸ πὼς νὰ καθυστερήσουν τὴν παραγμένη

συνείδησίν τους, αὐτὲς οἱ ἀπαντήσεις εἶναι ἀρκετές. Αὐτοὺς δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει τί ἀπάντησις ἐδόθη, ἀρκεῖ μόνον ὅτι ἐδόθη ἀπάντησις. Ὅσοι ὅμως ποθοῦν εἰλικρινῶς τὴν ἀλήθεια μπορεῖ νὰ πέσουν σὲ σύγκρουσιν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους τοὺς «βάλλοντας καὶ βαλλομένους». Αὐτοὺς τοὺς παρακαλῶ νὰ ξαναδιαβάσουν μὲ ἡρεμίαν καὶ προσοχὴ τὰ ὅσα ἐδημοσιεύθησαν τόσο ἀπὸ μένα ὅσο καὶ ἀπὸ τὸν π. Ἐπιφάνιον καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ δοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ σκοτάδι θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν νοῦ τους. Μόνον νὰ διαβάσουν μὲ προσοχὴ καὶ χωρὶς προκατάληψιν. Καὶ ἡ προκατάληψις στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι ἀνθρώπινῃ καὶ πολὺ φυσικῇ. Ὅσοι ἔχομε γίνεαι πρόσφατα Παλασιμερολογίτες ἀπὸ Νεοσημερολογίται τὴν καταλαβαίνουμε γιὰ τὴν ἔχομε ζήσει οἱ ἴδιοι. Εἶναι πολὺ ἐπώδυνον καὶ μόνον νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, πρὸς γεμίζουσιν τὴν μεγά-γάλης ἐκκλησίας ἀκολουθοῦν ἕνα δρόμον πρὸς τοὺς ὁδοὺς γαί ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως πό-σες φορές, δὲν συνέβη τὸ ἴδιον πρᾶγμα μέσα σ' ὅλην τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, πόσες φορές δὲν χρειάσθητε νὰ φύγουν οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν γιὰ νὰ μείνουν Ὁρθόδοξοι;

Συνασθανόμενος ὁ π. Ἐπιφάνιος ὅτι δὲν ἔχει οὐσιαστικὰ ἐπιχειρήματα καταλαμβάνεται ἀπὸ πάθος τὸ ὅποιον ματαιῶς προσπαθεῖ νὰ συγκαλύψῃ. Ἀντικαθιστᾷ τὰ ἐπιχειρήματα μὲ μιὰ πιεστικὴν εἰρωνεΐαν, παίρνει προστατευτικὸν ὄφρος, θρησιμολογεῖ, ἐπαναλαμβάνει συνεχῶς τὸ ἐπίθετό μου μὲ πραγματικὴ μα-νία (μόνον στὴν πρώτη ἀπάντησι, στὴν ἑκτασί μᾶς σε-λίδος, τὸ ἐπίθετό μου ἀναφέρεται, δεκαεῖς (16) φορές) καὶ τελικῶς καταφεύγει σὲ ἀνήθηκα μέσα ἀπ' ἐνὸς μὲν γιὰ νὰ δώσῃ διέξοδο στὸ ἀδιέξοδό του καὶ ἀπ' ἑτέρου γιὰ νὰ ρίξῃ τὴν ὑπόληψίν μου στὴν καρδίαν τῶν ἀναγνώστων.

Ὁ ἀναγνώστης πράγματι γεμάτος ἀπορία διερωτᾷται τί θέσι ἔχουν τὰ περὶ ἐξελέξεως καὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου στὸ συζητούμενον ἐκκλησιαστικὸ ζήτημα. Πρόκειται περὶ τῆς γνωστῆς παδικῆς τοῦ περισπασμοῦ. Κατευθύνεται ἡ προσοχὴ τοῦ ἀναγνώ-στου ἄλλοῦ γιὰ νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὴν πτωχεΐαν τῶν λόγων μας. Ἀλλὰ ἔχει καὶ ἄλλο σκοπόν: νὰ δημοσο-γῇ σύγκρουσιν σὲ ἀνθρώπους πρὸς δὲν ἔχον σήμε-ρα

τὴν δυνατότητα νὰ διαβάσουν ὅσα κάποτε ἔγραψα ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ νὰ τοὺς κίνη νὰ πιστέψουν ὅτι θὰ ὑπεστήριξα στὸ παρελθὸν κάποια μεγάλη αἵρεσι. «Μὴ ἀκούτε τὰ ὅσα λέγει σήμερον ὁ Καλόμοιρος, ὅς εἶναι καὶ σωστά, αὐτὸς κάποτε ἔγραψε κατὰ αἰρετικά πράγματα περὶ ἐξελέξεως καὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου;» τί πιστεῖται ὁ κ. Καλόμοιρος περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου!! γράφει. «Ἀποδέχεται τὴν σαφεστάτην διδασκαλίαν τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τῶν ἁγ. Πατέρων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προήλθεν ἐξ' ἀμέσου δημιουργικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ ἢ πιστεύει ἐπόμενος τῇ θεωρίᾳ τοῦ Λαοβίνου ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι προῖον ἐξελέξεως;» Ἄν πιστεῖται τὸ πρῶτον, ἔχει καλῶς. Ἄν πιστεῖται τὸ δεύτερον καὶ εἰσάγει οὕτω τρομακτικὴν, φρικαλέαν καὶ πρωτοφανῆ ΑΙΡΕΣΙΝ ἐν τῷ ἐδάφει τοῦ Χριστιανισμοῦ (διότι θὰ ἦτο ὁ πρῶτος πιστὸς ὅστις θὰ ἀπεδέχτο τὴν Λαοβίνειον περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου θεωρίαν), τότε ἡ ἐν προκειμένῳ πίστις αὐτοῦ, κατὰ τίεται πρὸς τὴν πίστιν τῶν Ἐπισκόπων αὐτοῦ καθὼς καὶ πρὸς τὴν πίστιν τοῦ λοιποῦ Παλαισημερολογικοῦ κόσμου;»

Ἰδοὺ κλασσικὸν παράδειγμα τροπυλλισμοῦ τῆς ὑπολήψεως ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως «ἄν». Ἡ διαβολὴ κίνει τὴν δουλιὰ τῆς γιατί κανεὶς δὲν στέκεται στὴν λέξι «ἄν», ἡ ὁποία χρησιμεύει μόνον γιὰ τὴν ἐκ τῶν ὑστέρων κατοχύρωσιν τοῦ συζοφάντου. «Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, εἶπα «ἄν», δὲν εἶπα ὅτι ὁ Καλόμοιρος εἶναι ὁπαδὸς τῆς θεωρίας τοῦ Λαοβίνου, εἶπα: «ἄν εἶναι».

Ἡ ἀνιχνεύσις τοῦ συγγραφικοῦ γίνεται πρὸ ἐμφανῆς ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἔχει διαβάσει δημοσιευμένα στὴν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος τύπος», τῆς ὁποίας εἶναι συνεργάτης, κείμενά μου ὅπου σαφῶς καταφέρομαι κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ Λαοβίνου γιὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς ἐξελέξεως τῶν ἐμβίων ὄντων. Στὸ φύλλο τοῦ Ἰουλίου 1968 τοῦ «Ὁρθόδοξου Τύπου» στὸ ἄρθρον μου «Ἡ Ἑξέλιξις τῶν Ἑμβίων ὄντων» γράφω τὰ ἑξῆς: «Θὰ εἶχαν δίκαιον νὰ καταφέρωνται ἐναντίον μου, ἐὰν πράγματι ὑπεστήριζα τὴν θεωρίαν τοῦ Λαοβίνου περὶ φυσικῆς ἐπιλογῆς... Ἡ θεωρία τοῦ Λαοβίνου, ὅπως ὅλες οἱ θεωρίαι, δὲν εἶναι παρὰ ἓνα σχῆμα. Ἡ θεωρία σχηματίζει τὴν πραγματικότητα γιὰ νὰ τὴν κίνη νὰ χωρέσῃ στὸ ἀνθρώπινο μυαλό. Τὸ σχῆμα εἶναι σὰν τὴν κλίνη τοῦ Προκρούστου. Ὅτι περισσεύει ἀποκόπτεται καὶ ὅτι δὲν φθάνει, τὸ τραβαίμε γιὰ νὰ φθάσῃ. Πῶς ἐδημιουργοῦντο οἱ διαφορὰς τῶν εἰδῶν ποὺ τὰ ἔκαναν ἄλλα νὰ εἶναι ἰσχυρότερα εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς καὶ ἄλλα ἀσθενέστερα; Ὁ Λαοβίνος ποτὲ δὲν δοῖκε ἀπάντησι σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἡ θεωρία τοῦ Λαοβίνου δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν κατὰ γέννη ἐξέλιξιν τῶν ὄντων. «Καὶ συνεχίζω». Οἱ ἐπιστήμονες κάνουν τίς παρατηρήσεις τοὺς καὶ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοὺς χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τοὺς τὸν Θεὸ, τὴν πρόνοια καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἐπ' αὐτῷ στὴν δημιουργία του. Οἱ ἐπιστήμονες προσχωροῦν ψιλαφρὰ μέσα στὰ σκοτάδια. Αὐτὰ ποὺ ψιλαφοῦν, εἶναι πραγματικότητες. Επειδὴ ὅμως ψιλαφοῦν ἓνα μηδαμινὸ μέρος τῆς πραγματικότητος τὰ συμπεράσματα καὶ οἱ ἐρμηνείαι τοὺς δὲν ἔχουν παρὰ μὲ

νον σχετικὴ ἀξία. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ θὰ κρίνουμε τὴν ἀξίαν τῶν συμπερασμάτων τοὺς συγκρίνοντας τα μὲ αὐτὰ ποὺ μᾶς λέγει ἡ Ἀγία Γραφή. Δὲν θὰ κρίνουν αὐτοὶ τὴν Ἀγία Γραφή, ἀλλὰ ἡ Ἀγία Γραφή θὰ κρίνῃ αὐτούς».

Πῶς ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ποὺ εὐτυχῶς ὑπάρχουν δημοσιευμένα, εἶμαι, κατὰ τὸν Ἀρχιμανδρίτη Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλον «ὁ πρῶτος πιστὸς ὅστις θὰ ἀπεδέχτο τὴν Λαοβίνειον περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου θεωρίαν; Ἀλλὰ εἶπαμε, ὑπάρχει ἐκεῖνο τὸ «ἄν» γιὰ νὰ ξεπλύνῃ τὸν συζοφάντην. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, εἶπα μόνον «ἄν». Μὲ αὐτὸ τὸ «ἄν» ὅμως ἔχουν γίνει οἱ αἰσχυρότερες συζοφαντίαι καὶ κατασκευάθησαν καὶ οἱ ἀγνώστες ὑπολήψεις, γιατί κανεὶς δὲν σταματᾷ στὸ «ἄν» ὅταν ἀκούῃ μία συζοφαντίαν.

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ μελετήσουν τὸ θέμα τῆς ἐξελέξεως ποὺ μὲ τόση κακοπιστία ἀνταρθεσία ἔφερε στὸ προσκήνιον ὁ συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς» γράφω παρακάτω τοὺς τίτλους τῶν ἁρθρῶν ποὺ ἐπὶ ἓνα χρόνον καὶ πλέον ἐδημοσίευσαν στὴν ὀρθόδοξήν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος» χωρὶς νὰ προκαλέσουν τότε τὸ παρασημειωθὲν δυσμενὲς σχόλιον ἐκ μέρους τοῦ σημερινοῦ ἐπιζοφάντου μου. Μόνον ἡ ἀνάγνωσις ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν ἁρθρῶν μπορεῖ νὰ καταποτίσῃ τὸν σοβαρὸ μελετητὴ στὸ δύσκολον καὶ ἀκανθώδες αὐτὸ θέμα. Ἡ πρώτη σειρά ἁρθρῶν ἔχει τὸν τίτλον «Ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος» καὶ δημοσιεύθηκε στὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου 1967 μέχρι τοῦ Μαρτίου 1968. Τὸ δεύτερον ἄρθρον εἶναι τὸ προαναφερθὲν μὲ τίτλον «Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐμβίων ὄντων» καὶ δημοσιεύθηκε στὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον» τὸν Ἰούλιον αὐτοῦ 1968. Εἰδικώτερον γιὰ τὸ θέμα τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχω δημοσιεύσει πρὸς τὸ παρὸν τίποτε, ὑπάρχει ὅμως μία ἐπιστολή μου πρὸς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Ἀσημάκη ὁ ὁποῖος μὲν ἔκανε σχετικὰ ἐρωτήσεις ὅπου σὲ γενικὰς γραμμὰς ἀναπτύσσω ὅσα περὶ δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου λέγει ὁ Ἅγιος Σεραφεὶμ τοῦ Σάροφ στὸν περίφημόν του διάλογον μὲ τὸν μαθητὴν του Ματθαῖον. Τὸν καταπληκτικὸν καὶ τόσο ἐποικοδομητικὸν αὐτὸν διάλογον θὰ τὸν δοῇ κανεὶς μεταφρασμένον στὰ ἑλληνικά στὸ βιβλίον ποὺ τότε Ἀρχιμανδρίτου καὶ τότε Μητροπολίτου Ἀττικῆς Νικοδήμου Γκαβριηλίου «Σεραφεὶμ τοῦ Σάροφ», ἐκδόσεις «Ἀστὴρ».

Ἀς ἡσυχάσῃ λοιπὸν ὁ Ἀρχιμανδρίτης τῆς «διατριβῆς» γιατί, ὅπως καθεὶς ἄλλος Χριστιανός, «ἀποδέχομαι» καὶ τὸ δηλώνω σὲ ὅλα τὰ σχετικά γραπτά μου, δημοσιευμένα ἢ μὴ, «τὴν σαφεστάτην διδασκαλίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προήλθε ἐξ' ἀμέσου δημιουργικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ» τὸσον ὁ πρωτόπλαστος ὅσον καὶ καθεὶς ἄλλος ἄνθρωπος καὶ κάθε ἄλλο κτίσμα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας μέχρι σήμερον, μόνον ποὺ, μαζί μὲ τὸν Μέγα Βασίλειον, καταφέρομαι ἐναντίον τῶν ἐκείνων ποὺ τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ τὴν φανταζόνται ἀνθρωποπαθῶς. Προχωρῶ δὲ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὸν συντάκτη τῆς «διατριβῆς» ἐφ' ὅσον τεντίζω ὅτι εἰδικώτερα ἢ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου περιλαμβάνει ἓνα στοιχεῖον πολὺ σημαντικώτερον ἀπὸ τὸ στοιχεῖον τῆς ἀμεσότητος τῆς δημιουργικῆς ἐνεργείας

τοῦ Θεοῦ τὸ ὁποῖον εἶναι κοινὸ γιὰ ὅλη τὴν κτῆσι. Ὁ ἄνθρωπος δὲν προήλθε μόνον ἐξ ἀμέσου δημιουργικῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ὅπως γράφει ὁ συντάκτης τῆς «διατριβῆς», διότι τότε δὲν θὰ διέφερε σὲ τίποτε ἀπὸ τὰ ἄλλα ζῶα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἄνθρωπος διότι ἐδέχθη κατὰ τὸ κανόνα ἄλλο ζῶο δὲν ἐδέχθη ποτέ, τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς, τὴν ἐνέργειαν, τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ δευτέρη ἀνθίτικος ἐνέργεια τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Θεοδοωροπούλου, ἀποσκοποῦσα καὶ αὐτὴ στὴν ἀπομάκρυνση τῆς σκέψεως τοῦ ἀναγνώστου ἀπὸ τὸ συζητούμενο θέμα ὅπου ἡ ἔλλειψις ἐπιχειρημάτων εἶναι περισσότερη ἀπὸ ἐμφανῆς ἀλλὰ καὶ στὴν κατασφάλειά τῆς ὑπολήψεώς μου, εἶναι ἡ δημοσίευσίς μιν ἐγγελῶς προσωπικῆς χειρογράφου ἐπιστολῆς τὴν ὁποία ἀπερρίθνα κατέπε πρὸς τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο. Τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς εἶχα κάνει μὲ τὴν βοήθεια καριπὸν πέντε, τὸ πολὺ, ἀντίγραφα — δὲν μπορεῖ νὰ θυγῶ κανεὶς περισσότερα γράφοντας μὲ τὸ χέρι — τὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἀπέστειλα στὸν Ἀρχιεπίσκοπο, τὸ ἄλλο κράτησα ἐγὼ καὶ δύο ἕως τρία ἀντίγραφα ἔδωσα στοὺς ἀμέσως ἐνδιαφερομένους γιὰ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνη. Τὸ πῶς ἦλθε στὰ χεῖρά του Ἀρχιμανδρίτου τῆς «διατριβῆς» ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ λαβόντες τὰ ἀντίγραφα γνωστοί μου ἦσαν — ὅπως καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — νεοημερολογίτες καὶ συμπάθως προσκειμένοι πρὸς τὸν π. Ἐπιφάνιο.

Ὅταν ὁ π. Ἐπιφάνιος ἔμαθε ὅτι ἐτοιμάζω ἀπάντησιν στὴν «ἐπιστολιμαία διατριβή» του μοῦ ἀπερρίθνε «ἀπολύτως προσωπικὴν — ἀπόρητον» ἐπιστολήν στὸ ὑστερόγραφο τῆς ὁποίας ἔγραφε: «Ἐπιτρέψατε καὶ μίαν παρατήρησιν ἡθικῆς καθαρῶς τάξεως: Πόθεν εὑρετε ἀντίγραφον τῆς πρὸ τὸν Μοναχὸν Νεωδόνημον ἐπιστολῆς μου; Ἐς ὅσους ἐστάλη ἀντίγραφον ἐστάλη μετὰ τῆς ἐνδείξεως: «Ἀντίγραφον διὰ προσωπικὴν ἀποκλειστικῶς χρῆσιν». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ λαμβάνων ἀντίγραφον ἦτο ἡθικῶς δεσμευμένος ὅπως μὴ ἀνακινῶσθαι τοῦτο οὐδενὶ ἑτέρῳ. Βεβαίως, ἂν, πληροφορούμενος ὑμεῖς ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη ἐπιστολὴ μου, ἐζητεῖτέ μοι ἀντίγραφον, θὰ ἐλαμβάνετε πῶσιαι. Ἰσως τὸ πρᾶγμα νὰ σπερῇται οὐσιαστικῆς ἢ πρακτικῆς σημασίας, ἀλλὰ ἀπὸ πλευρᾶς ἡθικῆς ἀπλῶς τάξεως θεωρούμενον, δὲν εἶναι πάντῃ ἀνεπὶληπτον».

Ἄν γιὰ μία π ο λ υ γ ρ α φ η μ έ ν η ἐπιστολιμαία διατριβὴ πὺ γέμισε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἔφθασε μέχρι τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου ἦτο κανεὶς ἡθικῶς δεσμευμένος νὰ μὴ ἀνακινῶσθαι τὸ περιεχόμενόν της σὲ τρίτον ἔστω καὶ ἂν τὸ ἀντίγραφο εἶχε ἀποσταλῇ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο, πόσο μάλλον ἦτο ἡθικῶς δεσμευμένος ἓνας ἱερεὺς στὰ χεῖρά του ὁποῖου πέφτει μία π ρ ο σ ῳ π ι κ ῆ ἐπιστολὴ χ ε ι ρ ὅ γ ρ α φ ο ς, ἀντίγραφον τῆς ὁποίας δ έ ν τ ο ὕ ἀ π έ σ τ ε ι λ ε ὁ γ ρ ά φ α ς ὄχι μόνον νὰ μὴ ἀνακινῶσθαι σὲ ἄλλους τὸ περιεχόμενόν της, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τὴν δια-

βάσῃ.... Ἀλλὰ καταπτάει ἀστείον νὰ συζητῇ κανεὶς θέματα ἡθικῆς τάξεως μὲ τὸν περὶ τοῦ ὁ λόγος Ἀρχιμανδρίτη. (Εἶναι ἀλήθεια Ἀρχιμανδρίτης ἢ ἀπλὸς Πρεσβύτερος; Ὁ ἴδιος ὑπογράφει ἄλλοτε ὡς Ἀρχιμανδρίτης καὶ ἄλλοτε, συναισθανόμενος προφανῶς τὸ ἄτοπον, ὡς Πρεσβύτερος. Πῶς ὅμως ἐπιτρέπει ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ πῶς τοῦ τὸ ἐπιτρέπει καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ του ἀρχή, νὰ χρησιμοποιοῖ τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ποῦ δίδεται μόνον σὲ μοναχούς, ἀφοῦ δὲν παύει νὰ διασαλπίζει πόσον προφορικῶς ὅσον καὶ γραπτῶς ὅτι ποτέ δὲν ἐκάθη οὔτε ἔπρεπε νὰ καθῇ μοναχός, καὶ ὅτι ἀντὶ τὸν «ἁγίον κοσμικὸν κλήρον», ὁ ὁποῖος — ὅλοι γνωρίζουν — ὑπῆρχε μὲν στὸ ἀπώτερον παρελθὸν ἀλλὰ ἔχει καταγορηθῇ ἀπὸ τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι διεῖδε ἀπὸ αἰῶνων τὸ ἄτοπον τῆς διαβίωσης ἀγίων ἱερέων στὸν κόσμῳ;).

Ἀλλὰ τὸ θέμα τῆς κοινοποιήσεως καὶ δημοσίευσας τῆς οὐσιαστικῶς κλειμμένης ἐπιστολῆς μου καταπτάει παρωνυχίς μπροστὰ στὴς φοιτητικὰς ἀντητικότητας ποῦ ἔπονται. Ὁ ἀγνώστῃς ὅμως πρέπει πρῶτα νὰ μῆθῃ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἢ ὁποία ἐγράφη τὸν Μάρτιον τοῦ 1967. Ἡ Ἀγγλίδου, σύζυγος ἐνὸς Κυρίου εἶχε γίνῃ δεκτὴ στὴν Ὁρθόδοξίαν μὲ χρῆσμα μόνον, οὐδέποτε εἶχε γίνῃ σ' αὐτὴν ὁ τύπος ἔστω τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, διότι ὡς γνωστὸν, οἱ δυτικοὶ δὲν βαπτίζουν ἀλλὰ ραντίζουν. Ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἀνεπαύετο καὶ ζητοῦσε βάπτισμα κανονικόν. Οἱ Νεοημερολογίτες δὲν ἐδέχοντο νὰ τὴν βαπτίσουν γι' αὐτὸ καὶ κατέργαγε στοὺς Παλαιοημερολογίτας οἱ ὁποῖοι ὅμως ζητοῦσαν τὴν ἔγκρισιν τῶν Ἀρχιερέων τους. Ὁ σύζυγός της ἀνεχώρησε τότε στὴν Ἀθήναι πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξέντιου. Ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Θεσσαλονίκην ἦτο ἀνάστατος. Μᾶς εἶπε ὅτι συνήντησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁ ὁποῖος ἐδέχθη κατ' ἀρχὴν νὰ βαπτισθῇ ἢ σύζυγός του ἀλλὰ δὲν ἐδέχετο νὰ γίνῃ ἢ βάπτισις ἀπὸ Ἀγιορείτη Ἱερομόναχον τὸν ὁποῖον εἶχε προτείνει ὁ κύριος αὐτός. Οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἐδέχετο νὰ γίνῃ ἢ βάπτισις ἀπὸ τὸν Ἀγιορείτη, ὅπως μᾶς τοὺς περιέγραψε ὁ περὶ τοῦ ὁ λόγος Κύριος, ἀνεστάτωσαν κυριολεκτικῶς τὴν νεοημερολογικὴν νοσητροπία μου ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καὶ ξύπνησαν τίς κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν προκαταλήψεις μου. Ἐβλεπα πάντοτε μὲ πολὺ συμπάθειαν τὸν ἀγῶνα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ μετὰ τὴν ἀρσιν τοῦ ἀναθέματος (1965) ἐκκλησιαζόμενον σὲ παλαιοημερολογικὰς ἐκκλησίας, ὄχι ἐπειδὴ θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου Παλαιοημερολογίτη — δὲν εἶχα καταλάβει ἀκόμη παρὰ μόνον ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος τῶν — ἀλλὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀποφύγω τὸ μνημόσυνον τοῦ Ἀθηναγόρα τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε σὲ ὅλες τίς Μητροπόλεις τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ὅλοι οἱ γνωστοί μου, ἓνας ἀπ' αὐτούς εἶναι καὶ ὁ π. Ἐπιφάνιος, γνωρίζουν πολὺ καλά ὅτι, ὅσο βρισκόταν στὸν θρόνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, ὅταν πῆγαινα στὴν Ἀθήναι ἐκκλησιαζόμενον σὲ νεοη-

μερολογιτικές εκκλησίες, τόσο γιατί δεν έπληρχε εκεί το μνημόσυνο του 'Αθηναγόρα, όσο και για τόν κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἀγώνα τοῦ τότε 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν. Ἔβλεπα ὅτι ὁ 'Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος ἦτο ὁ μόνος Ἕλλην Ἱεράρχης κρατικῆς Ἐκκλησίας ποῦ ἀντιδρούσε ἀκόμη κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ καὶ προσέβλεπα ὅτι σύντομα δὲν θὰ εἶχαν οἱ Ὀρθόδοξοι ἄλλο καταφύγιο ἀπὸ τοὺς Παλασιμερολογίτας. Τὰ ὅσα ὅμως μᾶς εἶπε ὁ Κύριος ὅτι ἄκουσε ἀπὸ τὸν 'Αρχιεπίσκοπο Ἀδξέντιο, χροματισμένα μὲ ἔντονες συναισθηματικὲς ἀντιδράσεις, προσκάλισαν στὴν ψυχὴ μου πολὺ πόνο καὶ ἀθῆμια, κατόπιν δὲ παρακλήσεως φίλων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δική μου προσωπικὴ ἀνάγκη ἐγραψα τὴν ἐπιστολὴ ποῦ δημοσίευσε ὁ π. Ἐπιφάνιος μετὰ τὴν ἐνδόμυχο ἐπιτάδα ὅτι οἱ φόβοι μου θὰ διαφενθεθοῦν καὶ ὅτι ὁ 'Αρχιεπίσκοπος θὰ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ δώσῃ διευκρινήσεις ποῦ θὰ ἔρρεναν φῶς στὴν ἀπόθεσι. Ποτὲ ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν εἶχε προσομοίωσιν τὴν δημοσιότητα.

Τότερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ 'Αρχιεπίσκοπος Ἀδξέντιος εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ μὲ πάρῃ τηλεφώνῳ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴ μου καὶ ἐξεπλάγη διότι ποτὲ δὲν εἶχε κάνει τέτοιες συζητήσεις μὲ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος Κύριος. Αὐτὸς τὸν εἶχε ἀπλῶς ἐρωτήσει ἐὰν ἐγκρίνῃ τὴν βάπτισι τῆς συζύγου του, δὲν τοῦ εἶχε ἀναφέρει καθόλου γιὰ τὸ θέμα τοῦ ἱερέως ποῦ θὰ ἔκανε τὴν βάπτισι. Ἡ ἀπὸ τηλεφώνου συζήτησίς μας ἦτο πλήρως διαφοροποιητικὴ καὶ μὲ ικανοποίησε ἀπολύτως. Ἐρώτησα τότε τὸν Κύριο ἐκείνον σχετικῶς καὶ αὐτὸς ὁμολόγησε ὅτι πράγματι τὴν περὶ τοῦ ἱερέως συζήτησιν δὲν τὴν εἶχε κάνει μὲ τὸν ἴδιον τὸν 'Αρχιεπίσκοπο, ἀλλὰ μὲ κάποιον ἄλλο πρόσωπο, σὲ ἓνα διπλανὸ γραφεῖο, δὲν θεώρησε ὅμως ἀναγκαῖον νὰ μᾶς τὸ διευκρινίσῃ ἐφ' ὅσον ἡ συζήτησις ἔγινε ἔτσι κα' ἄλλοιῶς μέσα στὰ γραφεῖα τῶν Παλασιμερολογιτῶν!!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐπιστολῆς. Θαυμάσατε τώρα τὴν ἠθικὴ ἀκεραιότητα ἱερέως τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ π. Ἐπιφάνιος γνωρίζει πολὺ καλά, ἀπὸ πρῶτο χεῖρ, ὅτι τὴν ἐποχὴ ποῦ ἐγραψα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ δὲν ἦσαν Παλασιμερολογίτες ἀλλὰ Νεομερολογίτες τὸ γνωρίζει ὅχι μόνον διότι γνωρίζομαστέ ἀπὸ χρόνια, ἀλλὰ καὶ διότι λίγους μῶλις μῆνες πρὶν γραφεῖ ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ εἶχα τὴν ἀφέλειαν νὰ τοῦ ἐξομολογηθῶ, σὲ μιὰ συνάντησι ποῦ εἶχαμε στὴν Ἀθήνα, ὅλους τοὺς φόβους, τίς σκέψεις, τίς προκαταλήψεις καὶ τίς ἀγωνίες μου σχετικὰ μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ζήτημα καὶ νὰ δεχθῶ μάλιστα χωρὶς ἀντιρῆσεις τίς καθησυχαστικὰς του διαβεβαιώσεις, τοὺς ἱστορικοὺς του παραλληλισμοὺς καὶ γενικῶς τίς ἀπὴρεις ποῦ διέτρεψε ἀργότερα στὴν «ἐπιστολὴμα διατριβή» του. Γνωρίζει πολὺ καλά ὅτι ἡ ἐπιστολὴ μου πρὸς τὸν 'Αρχιεπίσκοπο Ἀδξέντιο, τὸν ὁποῖον τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ἐγνώριζα προσωπικῶς, εἶναι στὴν πραγματικότητι ἐπιστολὴ ἐνὸς ἀγωνιούντος Ὀρθοδόξου ὁ ὁποῖος ψάχνει τὸν δρόμο του καὶ

ἔχει ἀκόμη μέσα του τίς προκαταλήψεις ποῦ τρέφουν οἱ Νεομερολογίτες πρὸς τοὺς Παλασιμερολογίτας, καὶ ὅχι, ὅπως θέλει νὰ τὴν παρουσιάσῃ, ἐπιστολὴ ἐνὸς Παλασιμερολογίτου ὁ ὁποῖος ἐλέγχει τοὺς 'Αρχιερεῖς του «κατ' ἰδίαν» ἐδιὰ πεπλανημένα φρονήματα».

Ἡ διαστροφή τῆς ἀληθείας εἶναι πράγματι ἀπίστευτὴ καὶ ὅμως ἀληθινή. Χαρακτηρίζεται ὅχι μόνον τὴν ἠθικὴν κατὰπτωσιν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ τὴν γενικὴ καθίζησιν ἡθῶν καὶ ἰδεῶν τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας. Ἴδου τί γράφει ὁ π. Ἐπιφάνιος στὴν τελευταία τετάρτη ἀπάντησί του: «Ὁ κ. Καλόμοιρος δὲν ἀνέχεται «ἐλεγκτικὰς καὶ ἐπιτιμητικὰς ἐνεργείας» γινομένης κατ' ἰδίαν. «Τί ἀξία μπορεῖ νὰ ἔχουν (λέγει ὁ κ. Καλόμοιρος) οἱ τυχόν «ἐλεγκτικὰ καὶ ἐπιτιμητικὰ ἐνεργείαι» ποῦ παραμένουν ἀγνωστοί». Περίεργον πρᾶγμα! Ὁ κ. Καλόμοιρος ἐκφράζεται οὕτω; Ἀπομνηνεῖ τί ἐπράξεν αὐτός; Πιστεύον ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς Παροστάξεως, εἰς ἣν ἀνήκει, ἀποδέχεται καὶ διδάσκει πεπλανημένα φρονήματα, οὕτε ἀπεχώρησεν ἐξ αὐτῆς οὔτε δημοσίᾳ διαμαρτυρήθη. Ἀλλ' ἤλεγξε (πρὸ τριετίας) τὴν πλάνην δι' ἐπιστολῆς. «Ὁ κ. Καλόμοιρος, συνεχίζει, δὲν προσέβη εἰς δημοσίαν ἀποδοκιμασίαν τῆς πλάνης τῶν Ἐπισκοπῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἠγκέσθη εἰς ἐλεγκτικὴν ἐνεργεῖαν «ποῦ παρέμεινεν ἀγνωστός», τοῖνἀλγιστον εἰς τοὺς πολλούς. Καὶ ὅμως ἐν τῷ ἄθροισμα αὐτοῦ καταδικάζει τὰς τοιαύτας ἐνεργείας καὶ ζητεῖ δημοσίαν ἀποδοκιμασίαν». «Ὁ κ. Καλόμοιρος καίτοι πιστεύει τὰ ἀντίθετα τῶν ὅσων πιστεύουσιν οἱ Ἐπισκοποὶ αὐτοῦ ἐν βασικῷ ἐκκλησιαστικῷ θεματι, ἐν τούτοις δὲν προσέβη εἰς ἀπόσχισιν ἀπ' αὐτῶν, ἀλλὰ μένει ἡνωμένος μετ' αὐτῶν παρὰ τὴν πλάνην αὐτῶν! Καὶ ὅμως αὐτὸς ἐν προσηγομένῳ ἄθροισμα αὐτοῦ διεκήρυξεν ὅτι εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἔχῃ ὁ Χριστιανὸς «διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό του»!

Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ π. Ἐπιφάνιος δὲν μὲ ἤξερε προσωπικῶς ἀπὸ μικροῦ, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἤξερε, ὅπως γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ ὅποιονδήποτε ἄλλον, ὅτι Παλασιμερολογίτης μὲ τὴν πραγματικὴ σημασίαν τῆς λέξεως ἔγινε μόνον μετὰ τὴν πτώσιν ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν Χρυσόστομου, θὰ μπορούσε νὰ συμπεράνῃ ἀπὸ μόνῃ τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς μου ὅτι ὅταν ἐγράφη αὐτὴ δὲν θεωροῦσα τὸν 'Αρχιεπίσκοπο Ἀδξέντιο δικό μου 'Αρχιερέα οὔτε τὸν ἐαυτό μου Παλασιμερολογίτη. Γράφω στὴν ἐπιστολὴ, καὶ τὸ ὑπογραμμίζει ὁ π. Ἐπιφάνιος: «Ἐπιμένετε ὅτι μόνον ἐσεῖς, οἱ Ἕλληνες Παλασιμερολογίται εἰσαστε γνήσιοι Ὀρθόδοξοι». Ἡ ἀγράμματος πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἢ θεληματικὰ τυφλὸς γιὰ νὰ λέγῃ ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὅτι θεωροῦσα τότε τὸν ἐαυτό μου Παλασιμερολογίτη. Πουθενὰ σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς δὲν θὰ δῇ ὁ ἀναγνώστης νὰ λέγω «ἐμεῖς οἱ Παλασιμερολογίται». Παντοῦ «σεῖς», πουθενὰ «ἐμεῖς». Γράφω π.χ. «Ὁ Ἱεράρχης σας πρὸς τὸν Φλωρίνην Χρυ-

σότος»». Ὁ Τεράρχης «σ α ς» καὶ ὄχι «ὁ Τεράρχης «μ α ς». «Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ εἶχαν γίνει πρὸ πολλοῦ δικαί «σ α ς», «οἱ Τερεῖς καὶ Τερακήρικες σ α ς», «νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα καὶ νὰ ῥθοῦν σὲ σ ᾱ ς». Παντοῦ «σ ᾱ ς», ποῦθενά «μ ᾱ ς». Λέτε νὰ μὴ τὰ πρόσεξε αὐτὰ ὁ λογίσιμος συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς»; Τὰ ξέρει ὅλα ὁ π. Ἐπιφάνιος, ἀλλὰ ὑπολογίζει στὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὸν φανατισμὸ τῶν ὁπαδῶν του. Ἐξ ἄλλου, ὅπως λέγει καὶ ὁ ἴδιος, «οἱ πενήγόμενοι πιάνονται ἀπὸ τὰ μαλλιά των», ἔτσι καὶ ἂν αὐτὰ τὰ μαλλιά εἶναι πολὺ βράχμα.

Γιατί ὅμως ὁ συγγραφεὺς τῆς «διατριβῆς» ἐπιμένει τόσο πολὺ στὸ ψέμα ὅτι ὅταν ἔγραφα τὴν ἐπιστολὴ ἐκείνη ἤμουν Παλασημερολογίτης καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Παλασημερολογιτῶν ἦσαν Ἀρχιερεῖς δικαί μου; Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νὰ ἀνατρέψῃ μία βασικὴ κατηγορία τὴν ὁποῖαν τοῦ ἀπερρήναι, ὅτι δηλαδή μετὰ τὴν «ἐπιστολὴν διατριβῆς» του εἰσάγει νέου εἶδους ἐκκλησιολογία ἀγνωστὴ μέχρι πῶς καὶ τελείως ἀντορθόδοξη. Σύμφωνα μετὰ τὴν Ὀρθόδοξο ἐκκλησιολογία εἶναι ἐντελὼς ἀδιανόητο νὰ ἔχη ὁ ἀπλὸς Χριστιανός, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό του. Ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει ἄλλη ὁμολογία πίστεως καὶ τὸ πλήρωμα τῆς ἐπισκοπῆς του ἄλλη, τότε ἢ ὁ Ἐπίσκοπος ἢ ὁ λαὸς ἢ καὶ οἱ δύο μαζί εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ἄρα ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀδιανόητο γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι καὶ οἱ δύο μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἔχοντας διαφορετικὴ ὁμολογία πίστεως. Αὐτὸ εἶναι τόσο βασικὸ πὺλ μπορεί νὰ πῇ κανεὶς ὅτι εἶναι τὸ Α—Β τῆς Ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας. Γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ «ὅστις εὐαγγελίσθητε παρ' ὁ εὐηγγελίσαντο οἱ Ἀπόστολοι» ἔχει τὸ «ἀνάθεμα» εἶναι δηλαδή ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνοι τὸ γεγονὸς ὀντολογικῶς ξεχωριστὸ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Γιὰ τὸν Προσβύτερο Ἐπιφάνιο Θεοδορόπουλο ὅμως δὲν ἔχουν ἔτσι τὰ πράγματα. Αὐτὸς ἐνῶ παραδέχεται ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας εἶναι αἰρετικὸς καὶ μάλιστα ὁπαδὸς τῆς πλέον ἀπιστίας αἰρέσεως συνιστᾷ στοὺς Ἀγιορείτας καὶ γενικῶς στοὺς ἀνθρώπους στὸ κλῆμα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ τὸν μνημονεύουν ὡς Ἐπίσκοπό των. Παραδέχεται δηλαδή τὴν δυνατότητα ἐπάρξεως μέσα στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δύο διαφορετικῶν ὁμολογιῶν πίστεως, καὶ αὐτὸ πρὸς χῆριν τῆς ἐκκλησιαστικῆς πειθαρχίας. Ἡ Πίστις γίνεται ἔτσι κατὰ τὸ δευτερεύον, τὸ μὴ οὐσιώδες, ἢ δὲ πειθαρχία πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσία καταστᾷ, ὅπως στὸν Παπισμὸ, τὴν πρώτη θέσι.

Πῶς νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς φοβερῆς αὐτῆς κατηγορίας πὺλ τὸν ἀποδεικνύει διδάσκαλο, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, τῆς ἰδίας ἀπιστίας αἰρέσεως τοῦ συγκρητισμοῦ; Πῶς νὰ βρῇ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ κατοχυρώσῃ τὴν αἵρεσί του; Δὲν ὑπάρχουν θεολογικὰ ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ κατοχυρωθῇ κατὰ πῶς ἀνατρέπει ὁλόκληρη τὴν θεολογία. Τί νὰ κἀν λοιπὸν; Τὸ βρῆκε. Θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀπο-

δείξῃ ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ κατήγορός του ἔχω διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους μου. Καὶ χρησιμοποιοῦ τὴν ἐπιστολὴ μου ὡς σανίδα σωτηρίας, γνωρίζοντας πολὺ καλά ὅτι δὲν μπορεί νὰ σωθῇ μετὰ αὐτὴν. Γιατὶ λοιπὸν τότε τὴν χρησιμοποιοῦ; Μὰ ἀπλοῦστατα γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἐντύπωση στὸ ἀκροατήριον. Σὰν πεπειραμένος δημαγωγὸς γνωρίζει πολὺ καλά τὴν δημαγωγικὴ δύναμι παρομοίων ἐνεργειῶν. Δὲν διστάζει λοιπὸν μπροστὰ στὸ μέγεθος τοῦ ψεύδους πὺλ πᾶν νὰ πῇ, δὲν διστάζει μπροστὰ στὴν συκοφαντία, δὲν φοβάται τὸν Θεὸ καὶ δὲν ντρέπεται τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ ἂν ἀκόμη τὴν ἐποχὴ πὺλ ἔγραφα τὴν ἐπιστολὴ ἤμουν Παλασημερολογίτης καὶ ὁ Μωσαϊώτατος Αὐξέντιος ἦταν Ἀρχιεπισκόπος μου ἔπρεπε, γιὰ νὰ ἐδωθῇ ἡ κατηγορία ὅτι ἔχω διαφορετικὴ πίστι ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπό μου, νὰ περμιάνῃ νὰ μᾶθῃ ποιά ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴν, δεδομένου ὅτι ἐκφράζω σ' αὐτὴν σαφέστατα ἀμφιβολία «ἐάν πράγματι εἶπε τέτοια πράγματα». Οὐσιαστικῶς ἡ ἐπιστολὴ μου δὲν ἦτο ἄλλο παρὰ μία αγωνιώδης ἐρώτησις πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Γνωρίζει τὴν ἀπάντησι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ π. Ἐπιφάνιος; Ἐφ' ὅσον δὲν τὴν γνωρίζει πῶς ἐσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ ἀπόψεων καὶ μάλιστα διαφορὰ Πίστεως;

Τὸ θέμα τῆς ἐπιστολῆς — τὸ πῶς δηλαδή προέπει νὰ βλέπωμε καὶ νὰ χαρακτηρίζουμε τοὺς Νεοημερολογίτας — τὸ ἔχω ἀναπτύξει ἐν ἐκτάσει στὸ κεφάλαιο: «Οἱ ἀγωνιστοὶ τῆς Ὀρθοδόξιας» καὶ θεωρῶ ὅτι ποτὲ δὲν πρόκειται ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐπὶ ἄλλου οἰοῦντο τε θέματος διαφορὰ μετὰ ἐμοῦ καὶ τῶν Ἐπισκόπων μου. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὡπῆρχε πραγματικὰ διαφορὰ στὸ θέμα αὐτὸ μετὰ ἐμοῦ καὶ τῶν Ἐπισκόπων μου δὲν θὰ μπορούσε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς διαφορὰ Πίστεως. Ἄλλο διαφορὰ ὡς πρὸς τὸ πῶς θὰ χαρακτηρισθῇ μία ὁμῆς Χριστιανῶν ἢ ὁποία ἔσφαλλε, πῶς θὰ ζυγισθῇ καὶ πῶς θὰ ἐκτιμηθῇ τὸ σφάλμα τῆς, πῶς θὰ ἀντιμετωπισθῇ πρακτικῶς, καὶ ἐντελὼς ἄλλο πρᾶγμα ἢ διαφορετικὴ ὁμολογία Πίστεως. Μόνον ἓνας σοφιστής μπορεί νὰ βάλῃ τὰ δύο αὐτὰ τόσο διαφορετικὰ εἶδη διαφορίας στὸ ἴδιο ἐπίπεδο. Εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα νὰ εἶναι ὁ Ἐπίσκοπός σου «ὁπαδὸς τοῦ πλέον ἀπιστοῦ συγκρητισμοῦ» μετὰ τὸ νὰ διαφορῇ μαζί σου ἐπὶ τοῦ ἂν καὶ κατὰ πόσον ὑπάρχει ἀκόμη ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ στοὺς Νεοημερολογίτας; Στὴν πρώτη περίπτωση ὁ Ἐπίσκοπός σου εἶναι αἰρετικὸς, στὴν δευτέρῃ εἶναι κατ' ὅλα Ὀρθόδοξος. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχουν διαφορίες μετὰ τῶν Χριστιανῶν. Αὐτὸ πὺλ εἶναι ἀπαράδεκτο εἶναι νὰ ὑπάρχῃ διαφορὰ Πίστεως. Ὅταν ὑπάρχει ταπνότης Πίστεως ὁλες οἱ ἄλλες διαφορίες θεωροῦν ἀργὰ ἢ γρήγορα τὴν λύσι τους γιατί ὑπάρχει κοινὸ μέτρο καὶ κοινὰ σταθμὰ καὶ δὲν ἀπομένει παρὰ μόνον μία ἀκριβὴς μέτρησις γιὰ νὰ ἐπέλθῃ ἡ συμφωνία.

Εἰσήγαγε λοιπὸν νέου εἶδους ἐκκλησιολογία ὁ π.

Ἐπιφάνιος, οἱ πιστοὶ νὰ ἔχουν διαφορετικὴ Ὁμολογία ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους τῶν καὶ ὁμοῦ ὅλοι νὰ ἀνήκουν στὴν ἴδια Ἐκκλησία. Δύο διαφορετικὲς ὁμολογίες Πίστεως, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία μία. Ἴδου ἡ Ἐνοσίς τῶν Ἐκκλησιῶν ὅπως ἀκριβῶς τὴν κηρύσσουν οἱ συγκληρισταί. Τί ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ ζητάει ὁ Ἀθηναγόρας; Δύο, τρεῖς, δέκα ὁμολογίες Πίστεως — Προτεστάνται, Καθολικοί, Ὁρθόδοξοι — ἀλλὰ μία ἡ Ἐκκλησία Καθολικοί, Προτεστάνται, Ὁρθόδοξοι σὲ μία πόλι, ἕνας ὁμοῦ ὁ Ἐπίσκοπός τῶν. Ποιὸς ὁ λόγος ἀλήθεια νὰ διακοπῇ τὸ μνημόσυνο τοῦ Ἀθηναγόρα; Μόνο μερικὲς διαμαρτυρίες πρέπει νὰ γίνονται τότε γιὰ νὰ λέρηται στάχτη στὰ μάτια τοῦ ὄχλου.

Καὶ ἂν ἀκόμη ἐγὼ ὁ γράφων ἀκολουθοῦσα παρόμοια τακτικὴ καὶ εἶχα παράγμει διαφορετικὴ Πίστι ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους μου αὐτὸ δὲν θὰ ἀποδείκνυε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὴν δική μου ἀσυνέπεια. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ μπορούσε ἡ ἀσυνέπειά μου νὰ μεταβάλῃ σὲ ὀρθόδοξα τὴν ἀντορθόδοξο ἐκκλησιολογία τοῦ π. Ἐπιφάνiou. Γιατί λοιπὸν αὐτὴ ἡ δημοσίευσίς τῆς ἐπιστολῆς μου; Γιὰ νὰ ἀκούσῃ ὁ κόσμος ὅτι πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια ἤμουν Νεοημερολογίτης καὶ εἶχα σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα περίπου τίς ἴδιες ἰδέες μὲ τὸν π. Ἐπιφάνιο; Μὰ αὐτὸ ὅλοι ὅσοι μὲ ξέρουν καὶ παρακολουθοῦν τὰ γραπτά μου τὸ γνωρίζουν. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ γεννηθῇ κανεὶς Νεοημερολογίτης, ντροπὴ εἶναι ὅταν διὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ κινή πὼς δὲν τὴν εἶδε. Ντροπὴ ἐπίσης εἶναι καὶ μεγάλη ἀνανδρία νὰ χρησιμοποιῇ ἐπιστολὴν τοῦ ἐγρόφου ἀπὸ Νεοημερολογίτη τὴν ἐποχὴν ποὺ ζητοῦσε ἀκόμη τὸν δρόμο του γιὰ νὰ τὸν ἐμφανίσῃ ὡς ἀντιφάσκοντα μὲ τὸν ἑαυτὸ του σὲ μιὰ ἄλλη ἐποχὴ ὅταν πὰ βοήθη τὸν δρόμο του καὶ ξεκαθάρισε τίς ἀπώψεις του. Καὶ νὰ ἐπρόκειτο τοιάχιστον γιὰ δημοσίευσιν; Πόσο προσεκτικὸν πρέπει νὰ εἴμαστε ἀκόμη καὶ γιὰ ὅσα λέμε καὶ ὅσα γράφουμε στοὺς φίλους μας ὅταν μᾶς παρακολουθοῦν τόσο ἀδίστακτοι ἀνθρώποι...

Ὁ Προσβύτερος Ἐπιφάνιος Θεοδορόπουλος θὰ συνεχίσῃ νὰ «ἀπαντᾷ», νὰ συκοφαντῇ, νὰ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν. Αἰσθάνεται πάντοτε στίς δημόσιες συζητήσεις τὴν ἀνάγκη νὰ εἶναι ὁ τελευταῖος ὁμιλῶν. Ἄς εἶναι. Ἐγὼ ἔχω κάνει τὸ καθήκον μου ἂν καὶ ἔχαρο ὑπὸ τωαύτας συνθήκας, ἔδωσα «λόγον τῆς ἐν ἐμοὶ ἐλπίδος». Ὅσοι διφοῦν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ θέματος μπορούν νὰ τὴν βοῦν μελετώντας συγκριτικῶς τὰ ὅσα ἔγραψα καὶ τὰ ὅσα ἔγραψε. Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου καὶ ἄλλες πολλὲς καλύτερες ἀπαντήσεις πρὸς τὸν π. Ἐπιφάνιο Θεοδορόπουλο ἀπὸ τὴν δικιά μου γραμμένη ἀπὸ ἱερεῖς, μοναχοὺς καὶ θεολόγους. Ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς τόσο πὺρ ἀδιακαυλώγητοι εἶναι ὅσοι ἐβελουτεφλοῦν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἦταν πάντα τὸ μικρὸ, τὸ περιφρονημένο, τὸ καταδιωγμένο ποίμνιον, τὸ φτωχὸ, τὸ χωρὶς κοσμικὴ δόξα καὶ κατὰ κόσμον σοφία. «Οὐ πολλοὶ σοφοί, οὐ πολλοὶ συνετοί, ἀλλὰ τὰ μικρὰ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐ-

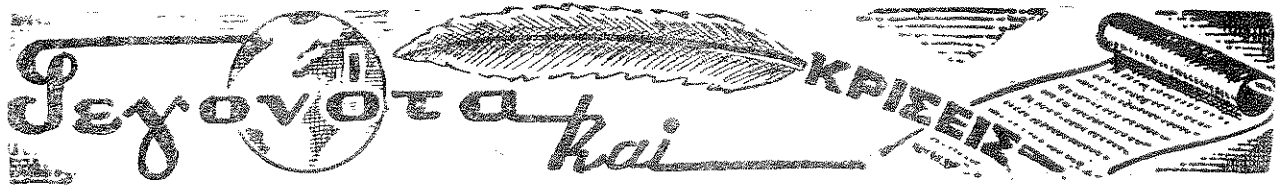
ξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ». Ἡ σοφία τῶν σοφῶν καὶ τῶν συνετῶν τοῦ αἰῶνος τούτου δὲν τοὺς ἐχορήγησε παρὰ μόνον γιὰ νὰ φθάσουν στὴν οἴκη, τὴν οἴκον ποὺ καταφρονεῖ τοὺς ὀλίγους «ποὺ ἔμειναν διασώζοντες τὴν ἀλήθειαν». Αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς σὲ Νεοημερολογίτας καὶ Παλαιοημερολογίτας εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν σιτήριον. Οἱ πολλοὶ ποὺ ἔχουν τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου θὰ μείνουν Νεοημερολογίτες ξεκαθαρίζοντας ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ποὺ εἶναι «Χριστιανοί» ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ γεννηθῶν σὲ χριστιανικὴ χώρα. Στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ θὰ καταφύγουν οἱ λίγοι ποὺ ἔχουν τὸ πνεῦμα τῶν ὁσίων. Στίς μέρες μας παρουσιάζονται μάρτυρες ἑνὸς ἱστορικοῦ γεγονότος: ἡ γνησία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ στὴν Ἑλλάδα, στὴ Ρωσία, στὸν κόσμον ὁλόκληρον γλιτώνει ἀπὸ τὸν ἀσφρακτικὸ ἐναγκαλισμὸ τοῦ κόσμου τοῦτου ποὺ πάντοτε στάθηκε ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ. Ἀπαγκιστρωμένη ἀπὸ τίς ἀρχές καὶ τίς ἐξουσίες τοῦ κόσμου, ποὺ τοὺς τελευταίους αἰῶνες τῆς εἶχαν προσφέρει μιὰ τυραννικὴ φιλία, θγαίνει ματωμένη, πληγωμένη, φέρουσα τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ στίγματα του στὸ Σῶμα τῆς, ἀλλὰ αἰεὶ ζῶσα καὶ ἐγωνιζομένη. Ὁ κόσμος ὁμοῦ ἔχοντας ἀποπνίξει τίς θεοκρατικὰς ἐξουσίας τοῦ ἀπωτέρου παρελθόντος πέταξε μαζί τους τίς μάσκες καὶ τὰ προσχήματα καὶ βαδίζει ἀφηνιασμένος τὸν δρόμο τῆς ἐσχάτης ἀποστασίας. Ὁ κόσμος αὐτὸς θὰ κρατήσῃ στὴν ἀγκυλιὰ του ὅσους εἶναι κατὰ βάθος δικαί του ἔσται καὶ ἂν φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, λαϊκοὺς ἱερεῖς καὶ ἁρχιερεῖς καὶ θὰ τοὺς ἀφομοιώσῃ σιγά-σιγά μὲ διαβολικὴ μεθοδικότητα.

Ἀνθρώποι μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου ἐπάρχουν καὶ μέσα στοὺς Παλαιοημερολογίτας πολλοί. Αὐτοί, ὅταν θὰ ἀντιληφθῶν ὅτι ἔχασαν τὴν θαλασσορὴ τῆς ἀγκυλιᾶς αὐτοῦ τοῦ κόσμου θὰ πάρουν νὰ εἰναι Παλαιοημερολογίτες καὶ θὰ ἐπιστρέψουν «ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέρομαι». Καὶ ἄλλοι πολλοὶ Νεοημερολογίτες ποὺ ἀσφρακτιοῦν σήμερον κάτω ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς τροπῶν μᾶς ἐκκοσμηκευμένης Ἐκκλησίας θὰ βοῦν τὸν δρόμο τους πρὸς τὴν παλαιήν, πτωχικὴν καὶ περιφρονημένην Ἐκκλησίαν τῶν ὁσίων. Ἀνακαταστάσεις θὰ γίνουν. Ἡ Ἐκκλησία ὁμοῦ θὰ παραμεινῇ αὐτὴ ποὺ ἦταν πάντα, μέχρι τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου τὴν φοβερά καὶ ἔνδοξον.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διακείας κ. Ἀκακίου, ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς ὁ Κων)νος Διον. Ραυτόπουλος, εἰς Ἀναγγώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 15.8.70 εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Παύλου Πειραιῶς καὶ τὴν 22.8.70 εἰς πρεσβύτερον εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Μηνᾶ Βιλλίων—Ἀττικῆς.

Εὐχόμεθα αὐτῷ ὅπως φανῇ ἅγιος τῆς ἀποστολῆς του.

Ἀκλόνητος εἰς τὰς πεποιθήσεις του Εὐθαρσὴς ἀγωνιστὴς τῆς ὀρθοδοξίας

Εἰς πρόσφατον δήλωσιν του μεταξύ ἄλλων ὁ Πάπας Παῦλος ὑπεγράμμισε. «Βεβαίως, δὲν δυνάμεθα, οὔτε νὰ σκεφθῶμεν, ὅτι ἡ ἑνωσις μεταξύ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς καὶ τῆς Ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἐπὶ ζημία τῶν καθολικῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς δι' ἀμφιβόλων τρόπων κοινῆς εἰς τὴν πίστιν μεταλήψεως, διὰ τῶν ὁποίων θὰ παρειρρίζοντο τὰ προστάγματα τοῦ ἀληθοῦς δόγματος».

Τί σημαίνουν πάντα ταῦτα; Οὐδὲν ἕτερον ἢ ὅτι ὁ Ρωμαῖος Ποντίφηξ δὲν ὑποχωρεῖ εἰς οὐδὲν ἄλλ' ἐμμένει στερρῶς εἰς τὸ ἀληθὲς δόγμα, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ τούτέστιν τὴν ὀρθοδοξίαν του. Πῶς λοιπὸν ὅλως ἀσκέπτως καὶ ἀφελῶς πολλοὶ νομίζουν, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἑνωσις ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους; Τούτο, ἐὰν πραγματοποιηθῇ οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπιφέρῃ εἰμὴ νέα σχίσματα καὶ διαιρέσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο «στῶμεν καλῶς!».

Τὸ παλαιοημερολογητικὸν

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 7.7.70 ὁ ἐφημέριος τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν ἱερεὺς Ἰωάννης Διώτης εἰς δημοσίευσμά του ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ Παλαιοημερολογητικόν», μεταξύ ἄλλων λέγει τὰ ἑξῆς: «Ἐνὶ τόσος θόρυβος γίνεται διὰ τὴν ἑνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τόσος λόγος γιὰ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα καὶ τόσα ζητήματα ἀπασχολοῦν τὴν ἡγεσίαν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις δὲν ἐγένετο συντονισμένη κινητοποίησης τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, μετὰ τῆς Κρατικῆς Ἱεραρχίας, πρὸς διευθέτησιν τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ ζητήματος, ὅντος ἐκ τῶν μεγάλων, διὰ τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῇ πᾶς Ἕλλην Ὀρθόδοξος Χριστιανός, διότι οἱ συμπαθέστατοι ὁπαδοὶ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου υπερβαίνουν τὸ ἑκατομύριον μὲ συνεχὴ αὔξησιν.

Δὲν εἶναι μόνον ὁ ἀριθμὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει σημασίαν, ἀλλὰ τὸ γεγονός ὅτι τὸ ἑκατομύριον ἀποτελεῖ μέγιστον τμήμα θρησκευομένου λαοῦ, ὥστε τὸ σχίσμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ ἔχῃ ἰδιόζυσαν σημασίαν, ἀπὸ ἀπόφωας σκανδαλισμοῦ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ».

Ὁρθὴ ἡ ἀποφῆς τοῦ π. Διώτου πλὴν ὁμως πότε τέλος πάντων οἱ ἀρμόδιοι ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες θὰ εὐδοκήσωσι νὰ ἐπιληφθῶσι τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος, τοῦ ἡμερολογιακοῦ τούτέστιν ἀντὶ νὰ ἀσχολῶνται μὲ τὸ θέμα τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν;

Ἄς μεριμνήσωσι καὶ ἀγωνισθῶσι πρωτίστως διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ πατρίου ἑορτολογίου ἐν τῇ Ὀρθόδοξῃ Λατρείᾳ τὴν ἐνοποίησιν δηλονότι τῶν Ὀρθόδοξων καὶ κατόπιν νὰ στραφῶσι πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις ἐν τῷ πνεύματι πάντοτε τῆς Ὀρθόδοξου Πίστεως καὶ τῶν πατροπαράδοτων ἡθῶν αὐτῆς.

Ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων τυγχάνει ὁ ἱερεὺς Παναγιώτης Καραθανάσης, ἐφημέριος τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας «Ἁγίου Νεκταρίου», εἰς Τορόντο ὅστις διώκεται ὑπὸ τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου, διότι ὑπετάγη εἰς τὸν Μητροπολίτην Φιλάρετον καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὴν πατρῶαν εὐσέβειαν καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις. Οἱ δὴθεν Ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκθεμελιωταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἰακώβος Ἀμερικῆς κινοῦσι πάντα λίθον προκειμένου νὰ ἀφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀμπέλωνος τοῦ Κυρίου τοὺς ὀρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ ἀόκνως ἐργαζομένους διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἱεράς παρακολλητικῆς τούτέστιν τῶν ἱερῶν δογμάτων, κανόνων καὶ παραδόσεων τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Σκοτισθέντες οἱ ἴδιοι καὶ μωραθέντες ἐκ τῆς πρὸς τοὺς αἰρετικούς συμπτράξεως ἐπιδιώκουσι νὰ ποιήσωσι καὶ ἄλλους προσηλύτους καὶ κοινωνοὺς εἰς τὰ ἀσεβῆ, αἰρετικά καὶ ὅλως ἀντίθετα πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διαδήματα, καὶ φληναφήματά των.

Ἄλλ' ὁ αἰδεσιμολογιώτατος καὶ εὐσεδέστατος κληρικὸς Πατὴρ Παναγιώτης Καραθανάσης δὲν κάμπτεται οὐδὲ ὀρραδεῖ πρὸ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἰακώβου τοῦ (πρὸς κέντρα λακτίζοντος).

Εἴθε ὁ Κύριος νὰ ἐνδυναμώσῃ καὶ στηρίξῃ αὐτὸν πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν ψυχῶν.

Ἐνοχος σιωπῇ-ἀνόητοι διακηρύξεις

Οἱ ἐκάστοτε ἐκπρόσωποι τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν οὐδέποτε ὁμιλοῦσι ἢ ὑπερομιῶνται τῆς Ὀρθοδοξίας (κατὰ τὴν γνώμην ἑτεροδόξων), ἀλλ' ἢ σιωπῶσι ἢ προβαίνουν εἰς διακηρύξεις ἀνοήτους καὶ ἀκαίρους.

Πρὸς τί λοιπὸν ἡ συμμετοχὴ τῶν Ὀρθόδοξων εἰς τὸ Π.Σ.Ε. τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτοὶ δὲν προβάλλουν τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν ὡς θὰ ἔπρεπε; Ἴσως ἄλλοι παράγοντες ἢ σκοπιμότητες ἢ λόγοι, ἔχουν ὑπεισέλθει, δι' οὓς αὐτοὶ ἐπιδιώκουν τὸν ἀνόσιον συγχρονισμόν μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ οὐχὶ διὰ τὴν προσέλευσίν των εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν.

Ὅσοι εἰλικρινῶς ἀγαπῶσι καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, προβάλλουσι ταύτην ἐν ἔργοις καὶ λόγοις καὶ δὲν σιωπῶσι ἐνόχως.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, οἱ Ὁμολογηταὶ καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι, ὡμολόγουν τὴν πίστιν των, ὅπου καὶ ἂν εὕρισκοντο.

Τινὲς ὁμως τῶν σημερινῶν Ὀρθόδοξων δὲν ὁμολογοῦσι τὴν πίστιν των, ἀλλὰ σιωπῶσι διὰ νὰ δεῖξωσι ἀγάπην εἰς ποίους; εἰς τοὺς αἰρετικούς, δηλαδὴ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ. Εἰς τούτους λέγομεν καὶ διακηρύττομεν, ὅτι πρέπει πρωτίστως νὰ προτιμῶσι τὴν ἀλήθειαν καὶ κατόπιν τὴν ἀγάπην.